

บทนำ

เตียงขาหยั่งกลางห้องเล็กนั้นให้ความรู้สึกเสมือนเชียงใหม่ บนเตียงคือเด็กสาววัยย่างสิบห้า ความเจิดจ้าของแสงนีออนเบื้องบนกำลังแผดเผา เธอให้หลอมละลาย ทว่าที่ทำให้มอดไหม้ไปแม้ความหวังและกำลังใจที่จะมีชีวิต คืออดีตอันดูจะเอื้อมมาจากหุบเขวนรกานต์ และมีเพียงเขาเท่านั้นที่อาจช่วยเธอหนีพ้น

เช่าที่ชั้นสูง ขาแยกถูกผูกยึดไว้ด้านข้าง ทำให้นายแพทย์ผู้อยู่ในชุดขาวสามารถจ้องเข้าไปเห็นสภาพยับเยิน ‘ภายใน’ ได้หมดจด

ปกติหญิงที่มาทำแท้งจะถูกฉีดยาเข้าเส้นเลือดแถวข้อมือ ครั้นเริ่มสะลึมสะลือ กระบวนการทั้งหมดจะเกิด ทว่ารายนี้ถูกห้ามเข้ามาในสภาพย่ำแย่ เธอติดเชื้อ *Neisseria gonorrhoeae* มาจากฝ่ายชาย เชื้อแบคทีเรียรูปร่างค่อนข้างกลมประกบกันดูคล้ายเมล็ดถั่วนี้เป็นสาเหตุให้ท่อนำไข่ถูกทำลาย โขดดีที่ภาวะติดเชื้อลามไปไม่ถึงมดลูก หากไม่อาจต้องตัดมดลูกเพื่อรักษาชีวิต แต่แน่นอน เธอจะไม่สามารถตั้งครรรภ์ได้อีก

แพทย์หนุ่มนึกไม่ออกเลยว่าก่อนถูกส่งตัวมาที่นี่ เธอจะปวดท้อง

รุนแรงขนาดไหน มันย่อมหนักหน่วงกว่าช่วงที่อากาศใช้จากหนองในเริ่มต้น ความปวดรุนแรงที่ท้องน้อยและการตกขาว ตอนที่เขาเห็นเธอครั้งแรกในห้องนี้ เลือดไหลท่วมขาจนแดงฉาน เขาได้เตรียมขยายมดลูก แล้วใช้วิธี D&C^๑ ได้แก่อุดอุปกรณ์ละลายมัยซ่อนผ่านช่องคลอดสู่อำนาจในและเริ่มขูดมดลูก ระเบิดระว่างไม่ให้เกิดภาวะแทรกซ้อนอื่นได้อันนำไปสู่การตัดมดลูกในท้ายสุด

“ลูก...” ท่ามกลางสภาวะกึ่งเป็นกึ่งตาย คนไข้บนเตียงขยับปากครางแผ่ว ตะกุกตะกักเพราะแรงสะอื้นและความเจ็บปวดที่โถมขึ้นมาเหมือนจะขาดใจ

“...จะตายมัย...”

ทั้งที่ต้องเพ่งสมาธิไปที่กระบวนการ น้อยหนึ่งใจก็เผลอสั่นขึ้นมา เพราะสิ่งที่ไต่ยีนผ่านหู แพทย์หนุ่มชบคราม ขยี้ความรู้สึกตัวเองให้แน่นิ่งถึงอย่างนั้นก็ไม่วายพูดด้วยน้ำเสียงและถ้อยคำที่เขาไม่เคยพูดกับใคร

“ถึงลูกจะเป็นอะไร แต่หนูจะยังอยู่ หนูยังมีอนาคต ตั้งแต่วันนี้ หนูมีอนาคตนะ!”

^๑ D&C Dilatation and Curettage

๑

ความผิด-พลาด

แม้บานกระจกใสด้านหน้าจะอนุญาตให้แสงสายสาดเข้ามาจนภายในร้านกาแฟเรืองสว่าง ทว่าเหนือเพดานอันจัดตั้งไม้ปลอมไว้เพื่อให้บริการอากาศสวน โคมไฟรูปกาน้ำที่ห้อยระย้าลงมาก็ยังเปิดไฟนวลไว้ทั่วบริเวณ ผั่งไม้ไผ่กอกปรกกับการจัดแต่งร้าน เพลงสโตร์บอสซาโนวาเบาแผ่ว และกลิ่นกรุ่นของเบเกอรี่โฮมเมดช่วยให้บรรยากาศดูผ่อนคลาย ถึงกระนั้นหญิงสาวที่นั่งอยู่บนเก้าอี้ฝั่งตรงข้ามเด่นชัดกลับดูกระวนกระวายเคร่งเครียด

นายแพทย์หนุ่มใหญ่วัยเจ็ดสิบสะบัดปลายเท้าข้างที่ไขว่ห้างอยู่ ผิวรองเท้าหนังสีดำขัดมันซึ่งมีลายฉลุแบบโบราณสุลล่อแสงไปตามจังหวะเพลง ตาคำที่ช่วงขอบเริ่มกลายเป็นสีฟ้าตามวัย จดจ้องคู่สนทนาเพียงคนเดียวตรงหน้าพร้อมรอยยิ้มมุมปาก ไม่ใช่ชื่นชม ทว่าเป็นการมองและยิ้มอย่างรับรู้ถึงชัยชนะในอีกไม่กี่นาทีที่กำลังจะมาถึง

ชายที่กำลังจะเข้ารับตำแหน่งผู้อำนวยการคนใหม่แห่งโรงพยาบาล เลิศวิชาญเวชยกหูถ้วยกาแฟขึ้นละเลียดอีกครั้งอย่างรื่นรมย์ ผ่านมาหลายเดือนตั้งแต่ได้รับโจทย์มหาหิน ต้องทำให้ผลประกอบการของโรงพยาบาล

กลายเป็นสี่เขียวให้ได้ ไม่ใช่เขียวธรรมดา ทว่าเขียวสว่างไสว!

ความยากลำบากค่อยๆ ถูกคลายไปที่ละเปลาะ จากจุดเล็กๆ ที่หนึ่ง
สู่จุดเล็กๆ ที่สอง สู่จุดเล็กๆ ที่สาม เมื่อสาเหตุที่ได้รับการวิเคราะห์ว่าเป็น
รากฐานของปัญหาถูกแก้ไข จุดเล็กๆ ไม่กี่จุดก็ทำให้ปัญหาใหญ่อีกหลาย
ปัญหาปลาสนนาการ หรือไม่กี่อาการทุเลาลง ยังมีเวลาเหลืออีกหลายเดือน
กว่ากำหนดการของเขาจะสิ้นสุด แต่ก็เช่นเดียวกัน ยังเหลืออีกหลายปัญหา
ที่ดูจะไม่มีทางจบสิ้น ถึงกระนั้นดวงตาของเด่นชัยก็ยังคงเปล่งประกายสบใจ
เสมอ มันแทบจะเป็นเอกลักษณ์ของคนมองโลกในแง่ดีที่เห็นแต่ทางได้
ไม่เคยเห็นทางเสีย

เหมือนๆ กันกับหนนี้

ในมือขาวของหญิงสาวตรงข้ามโต๊ะ คือแฟ้มเอกสารแสดงข้อมูลใน
รูปกราฟและแผนภาพที่ซ้อนกันอยู่หลายมิติ เพื่อแสดงให้เห็นปัญหาหลาย
อย่างอันโยงใย สายตาของเธอประกาศความเข้าใจในเรื่องราวเหล่านั้น และ
สิ่งที่จะตามมาหากเรื่องราวเหล่านั้นยังดำเนินต่อไป

“ผมเห็นว่ามีแค่คุณ ที่จะช่วยได้” ในที่สุด เขาสรุป

หญิงสาวเงยหน้าขึ้นมาสบตา ในสายตายังตั้งคำถาม

“นับว่านิวโรศัลยียังไม่ถึงกับวิกฤติเหมือนอีกหลายๆ แผนก คุณ
เป็นเอกเป็นคนมีฝีมือ” เขาหมายถึงแผนกประสาทศัลยศาสตร์ หรือ
Neurosurgery ซึ่งอยู่ภายใต้การอำนวยการของนายแพทย์เป็นเอก ภัคดี-
สุรกิจ เป็นที่รู้จักกันดีว่านอกจากฝีมือการผ่าตัดอันเฉียบคมไม่ผิดพลาด
เป็นเอกยังเป็นคนมีวิสัยทัศน์และอุดมการณ์แก่กล้าหายกย่อง

“แต่นั้นละ” เขาพึมพำส่ายคางแทนการชี้ “ปัญหาที่เด่นชัดที่สุดตอนนี้
คือตัวเลขโอทีของหมอบางรายในแผนกที่สูงจนน่าตกใจ มันเด่นจนไม่มีทาง
ที่คุณเป็นเอกจะไม่เห็น ผมคิดว่าคงจะดีกับเราทุกคนถ้าสามารถแก้ไขมันได้”

อย่างเชื่องช้า สายตาของเธอค่อยๆ ลดลงไปยังข้อมูลต่างๆ บนหน้า
กระดาษอีกครั้ง ในดวงตาหาได้สะท้อนภาพเหล่านั้น สิ่งที่เขาโน้มหน้าใจ

ต่อเนื่องมาโดยตลอดต่างหาก

หัวใจของหญิงสาวยังมีร่องกตเล็กน้อย ริมฝีปากขยับบอก “เข้าใจค่ะ”

การจืดจางของเขาคงทำให้เธอรู้สึกตัว สายตาบนแผ่นกระดาษจึงขยับเลื่อนขึ้นมาสบผ่ายตรงข้ามอีกครั้ง

“ตกลง ดิฉันจะช่วยคุณหมอดีค่ะ”

“ขอบคุณมาก” เขายิ้มกว้างขึ้น ไม่ถึงกับแสดงความดีใจออกนอกหน้า ก็อย่างที่บอก เด่นชัยรู้อยู่แล้วว่าผลจะเป็นอย่างไร “โรงพยาบาลจะได้ประโยชน์มากๆ จากการตัดสินใจของคุณในครั้งนี้”

ใช่ มันจะเป็นการตัดสินใจที่ทำให้มีผู้ต้องเสียผลประโยชน์เช่นกัน!

สมาร์ตโฟนจอใหญ่กำลังเปิดแอปพลิเคชันวิตเตอร์แสดงภาพข่าวดารานุ่มสุดหล่อ มันถูกวางลงตรงเก้าอี้ตัวข้างๆ เจ้าของสมาร์ตโฟนที่อยู่ในชุดขาว ประสานมือทั้งสองข้าง เหี่ยยดแขนจนได้ยินเสียงซอไลน์ จากนั้นหมุนีรชะเพื่อขับไล่ความเหนื่อยล้าที่เผชิญมาตลอดทั้งคืน

จنگลเพิ่งออกเวร ปกติเวลาเช่นนี้เธอกลับถึงห้องพักแล้ว พยายามอีอาร์หรือพยาบาลห้องฉุกเฉินเข้าเวรกลางคืนตั้งแต่หนึ่งทุ่มถึงเจ็ดโมงเช้า แม้จะดูมีชั่วโมงทำงานยาวนาน ทว่าที่จริงไม่ถึงกับเหนื่อยมาก ส่วนใหญ่ผู้ป่วยในห้องฉุกเฉินโรงพยาบาลเอกชนมักเป็นประเภทเข้ามาขอใบรับรองแพทย์เพื่ออุ้งงานวันพรุ่ง หรือเรื่องขี้หมูราขี้หมาแห้งอย่างคั่นงามห้าตอนตีสามนอนไม่หลับจึงมาขอยาตอนตีสี่ ฯลฯ ซึ่งดูห่างไกลจากคำว่าฉุกเฉิน และยังห่างไกลจากภาพห้องฉุกเฉินที่แสดงอยู่ตามละครทีวี บางคืนจنگลมีเวลาดูซีรีส์ได้เป็นเรื่อยๆ แต่ละเรื่องล้วนมีดารานุ่มขวัญใจแสดงนำ สร้างความกระชุ่มกระชวยให้คืนอันยาวนาน

แต่คืนที่ผ่านนั้นตรงกันข้าม

มันคือคืนฉุกเฉินอย่างแท้จริง แล้วบัดนี้ เรื่องฉุกเฉินที่ว่าก็กำลังลูกกลมเหมือนปลวไฟไล่กินเนื้อไม้ พยาบาลสาวรู้สึกกตตัน จะว่าไป ความ

อ่อนเพลียจากชั่วโมงทำงานอันหนักหน่วง ยังไม่เท่าอารามกังวลจากสิ่งที่กำลังจะเดินทางมาถึงในอีกไม่กี่นาทีข้างหน้าเลย

จงกลพน้ลมออกจุกแรงๆ อีกครั้งอย่างจะระงับความตื่นใจ ทั้งที่พยาบาลในห้องฉุกเฉินอย่างเธอถูกเพื่อนๆ ใน ‘แก๊งอสรพิษ’ กล่าวขวัญถึงความใจหิน ยากจะหวั่นไหว

ลดแขนลงมาเกาะขอบเบาะเก้าอี้ที่ตัวเองนั่ง มันตั้งอยู่ในห้องประชุมขนาดกลาง บัดนี้ทั้งห้องเปล่าว่าง ใบหน้าของเธอผู้นั่งอยู่ลำพังเบนไปยังประตูทางเข้าเป็นรอบที่ร้อย กระวนกระวายคอยผู้นัดหมาย...

จังหวะนั้นเองโทรศัพท์มือถือที่วางอยู่ข้างกายสั่นขึ้น มือเรียวยาวแข็งแรงตะปบข้างกางเกงว่องไวคล้ายเป็นสัญชาติญาณมากกว่า เพราะที่จริงไม่ต้องเปิดดูก็พอรู้ว่าใครติดต่อมา

แก๊งอสรพิษ

ชื่อแก๊งร้ายกาจ คำที่ทุกคนในแก๊งล้วนแช่บสาด สมาชิกทั้งสี่ทำงานอยู่ในโรงพยาบาลเดียวกัน ทว่าต่างแผนก ถึงกระนั้นก็ยังกลายมาเป็นเพื่อนสนิทกันได้ โทรศัพท์แทบจะสั่นทั้งวันเพราะเซตของคนในกลุ่ม จงกลมักตามไม่ค่อยทันเพราะบางครั้งทำงานกลางคืน นอนกลางวัน ตรงข้ามกับคนอื่นๆ

รู้ว่าคงมีแต่เรื่องไร้สาระ แต่เนื่องจากรู้ลึกรู้ว่าวันนี้ตัวเองจะได้รู้เรื่องพร้อมกับใครๆ บ้างแล้ว จงกลจึงรีบหยิบโทรศัพท์ที่ขึ้นมาดูทั้งที่กำลังปิดปากหวาดด้วยมืออีกข้าง

ดวงตาปล้นกระจ่างเมื่ออ่านข้อความล่าสุดจบ

Kaekiki เฮ้ย! มีคนตาย!

แม้ในโรงพยาบาลจะมีข่าวประเพทนี้ทุกบ่อย แต่การที่มันโผล่ขึ้นในไลน์กลุ่ม แสดงว่าคงเป็นเรื่องคอขาดบาดตาย ตอนนี่เพิ่งมีคนเห็นข้อความดังกล่าวแต่เธอคนเดียว ให้ตื่นเต้นอย่างไร จงกลจึงกระหึ่มใจ รีบขยับ

ปลายนิ้วพิมพ์

ไค...

ไม่ทันเต็มคำ ไม่ทันกดส่ง เสียงเปิดประตูห้องประชุมกลับดังชัด
เมื่อพบว่าผู้ก้าวเข้ามาใหม่คือผู้นัดหมาย พยาบาลสาวอีอาร์รีบเก็บ
โทรศัพท์แล้วยืนต้อนรับ

“นั่งเถอะ” ผู้อำนวยการแผนกประสาทศัลยศาสตร์วัยห้าสิบเก้า ก้าว
เข้ามากระฉับกระเฉงทั้งที่หน้าจะเหนื่อยไม่แพ้เธอ

นั่นแทบจะเป็นเอกลักษณ์ประจำตัวของนายแพทย์เป็นเอก ภัคดีสุร-
กิจ คุณคงพบว่าชายร่างเล็กผิวดำผู้นี้ตาแดงกำเพราะนอนน้อย ทว่าดวงตา
จะยังเปล่งประกายร่าเริง เจ้าตัวไม่ใช่คนหล่อเหลา ทว่ามีเสน่ห์ร้ายกาจ
นายแพทย์เป็นเอกตอบว่าเล่นหัวได้กับทุกคน แต่ขณะเดียวกัน กับเรื่องงาน
ชายร่างเล็กผู้นี้จะแผ่รัศมียิ่งใหญ่ กลายเป็นอีกคนที่ซึ่งซึ่ง และพร้อมจะทำ
ทุกอย่างเพื่อกระชากชะตาชีวิตคนไข้บนเตียงผ่าตัดกลับมาจากอ้อมมือมัจจุราช

จึงหว่าก้าวของเป็นเอกละม้ายเด่นตามเพลงร็อกแอนดีโรลยุค ๗๐
หลังจากจงดลนั่งลง เจ้าตัวหยุดวางมือลงบนพนักเก้าอี้ที่ฝั่งตรงข้าม ถามต่อ
พร้อมรอยยิ้ม “ได้พักบ้างรึยัง”

“จะพักตอนไหนล่ะคุณหมอ”

“ประชุมไม่นาน” เจ้าตัวยกมือชี้ให้ น้ำเสียงปลอบขวัญ

ยังมีผู้ตามเข้ามาอีกราย จงดลหันไปทัก “หวัดดีคะหมอหนึ่ง”

เป็นหนึ่งใน ภัคดีสุรกิจ คือลูกสาวของนายแพทย์เป็นเอกนั่นเอง หญิง
สาววัยสามสิบสามทำงานเป็นประสาทศัลยแพทย์อยู่ในการดูแลของพ่อ

“สวัสดิ์คะพี่จิง”

ตรงข้ามกับบิดา เป็นหนึ่งแทบไม่เคยยิ้มเด็ดขาดเห็นพื้นสามสิบสอง
สี่ รอยยิ้มของเธอแตะมุมปากน้อยๆ น้อยครั้งจะเผยไรฟัน รูปร่างของหมอ
หนึ่งก็สูงโปร่ง มีรัศมีความงามสะอ้านอันเรืองรองยิ่งกว่าผิวสีน้ำตาลมสของ
เธอ ผมยาวดำลึบมักถูกรวบเป็นหางม้า เน้นใบหน้าเรียวได้รูป หน่วยตา

หลังแว่นกลมบางใสค่อนข้างเรียวและเฉียงขึ้นอย่างตาหงส์ ดวงตาสีน้ำตาลอ่อนฉายแววจริงจั่งตลอดกาล ปลายจมูกแหลมรี้น ริมฝีปากบางเคลือบสีโอลด์โรสก็ติดจะเิ้มเป็นเส้นบางลงไปอีก คางมนยกขึ้นแต่น้อยเป็นนิตยด้วยท่าทางอย่างนี้ สมาชิกในแก๊งอสรพิษรายอื่นๆ จึงขนานนามว่าหมอหนึ่งคือความงามอันยากแตะต้อง เหมือนนางฟ้าอะไรทำนองนั้น จงกลฟุ้งที่ไรได้แต่ส่ายหน้า

แพทย์สาวก้าวมาลดกายลงนั่งข้างๆ ตรงข้ามกับพ่อของตัวเองเช่นเดียวกับจงกล คงรับรู้แล้วว่าเกิดเหตุการณ์อะไรในที่แห่งนี้

ถึงอย่างนั้น การเคลื่อนไหวของหมอหนึ่งก็ยังเข้มช้อยอยู่ดี ความเข้มช้อยนั้นเองทำให้ดูคล้ายเชื้อขำ ทั้งที่จริงเจ้าตัวไม่ได้คล่องแคล่วน้อยกว่าหมอผ่าตัดคนอื่นๆ เลย ในฐานะคนที่ทำงานด้วยกัน จงกลรู้ว่าหมอหนึ่งไม่ใช่คนเย่อหยิ่ง แม้จะค่อนข้างไว้ตัว แต่ไม่เคยกดหัวคนอื่น ขณะเดียวกันหากสนิทสนมมากพอก็สามารถพูดคุยเล่นได้ นี่อาจเพราะจงกลเองไม่ใช่คนคิดมากด้วย ไม่ชอบจับผิดเล็กๆ น้อยๆ แบบพี่เก้ และไม่ช่างวิจารณ์แบบอ๊อแจ่ม แล้วก็เหมือนยายจ่อมที่...

ความคิดสะดุดแค่นั้น เพราะเพื่อนสนิทรายสุดท้ายไม่ได้อยู่ในห้องแชตอีกต่อไปแล้ว

นางพยาบาลปรับความรู้สึกในใจแล้วหันถามคนข้างๆ “กินข้าวเช้าแล้วหรือหมอ”

เมื่อคืนไม่ได้เป็นแวรหมอหนึ่ง อันที่จริงถ้าเป็นแวรหมอหนึ่ง อาจไม่เกิดเหตุการณ์นี้ จงกลเดาว่าผู้เป็นพ่อคงตามเจ้าตัวมาที่นี้แต่เช้า

“กาแฟคะ”

“โถหมอ จะแข่งลดความอ้วนกับพี่หรือ”

แทรกเสียงขำของสาวๆ ผู้อาวุโสฝั่งตรงข้ามถามขึ้น “นี่เจ้าของเรื่องยังไม่มาเรา เมื่อคืนนอนที่นี้...”

ไม่ทันจบประโยค เสียงประตูเปิดก็ดังขึ้นใหม่พร้อมเสียง ‘ก๊อกๆ’

เจ้าของเสียงคงเปิดมาทันได้ยินคำพูดคนข้างใน จึงลงท้ายด้วยคำตอบ
“มาแล้วครับ”

ทั้งที่กังวลแทนเจ้าตัวมาตั้งนาน เจอหน้าปุ๊บ ราคานี้ก็ทำให้งกลขำ
จนได้

“รีบนั่งเถอะ เกรงใจงกลเขาอะหม่อ” เป็นเอกรื่องเสียงขรั่ม อย่างจะ
ให้รู้ว่าตัดเข้าสู่โหมดทำงานแล้ว

คนมาซ้ำจึงรีบสาวเท้ามายังโต๊ะประชุมตัวยาว ถึงกระนั้นก็เห็นชัดว่า
ท่าเงอะจะนั่งไม่นั่งดีตรงเก้าอี้ข้างๆ เป็นหนึ่งนั่นคือการแสดงมากกว่า ใน
ที่สุดเจ้าตัวเสแสร้งตัดสติใจก้าวต่อมายังเก้าอี้ตัวที่ติดกับงกลอีกฝั่ง “นั่ง
ตรงนู้นกลัวโดนดุ”

ตรงข้ามกับแพทย์สาวที่อกนิดก็จะทำท่ากลอกตา พยายามสาวต้อง
พยายามกลั้นขำและหุบยิ้ม นี่ถ้าอยู่ในสถานการณ์ปกติ งกลคงไม่พ่นแซว
ว่า ‘อยู่ตรงนี้ก็โดนดุได้’

นายแพทย์ฟ้าพื้น ผดุงด้าว เป็นหนุ่มช่างเจรจา เปี่ยมอารมณ์ขันชนิด
ควรไปเปิดคณะตลกมากกว่า แล้วก็ยิ่งหล่อจัดๆ จนน่าจะไปเป็นนายแบบ
หรือพระเอกหนังมากกว่าจะมาเป็นประสาทศัลยแพทย์ ตอนนี้ทั้งที่ใบหน้า
ยังอิดโรยละม้ายนอนไม่พอ ผมยุ่งไม่ได้เซตคงเพราะรีบร้อนมาที่นี้ หมอพื้น
ก็กลับดูดีไปอีกแบบ

ด้วยรูปโฉมที่พอเหมาะพอเจาะ ทั้งยังทำงานในแผนกเดียวกัน ใคร
ต่อใครในโรงพยาบาลจึงจับตาสุน่ความสัมพันธ์ระหว่างหมอพื้นกับหมอหนึ่ง
เหมือนเป็นคู่จิ้น ฝ่ายชายนั้นสนุกสนานกับ ‘เซอร์วิซ’ กระตุ้นความเกเรียว-
กราว ขณะที่ฝ่ายหญิงซึ่งค่อนข้างวางตัวในภาวะปกติ จะยังไว้ตัวและนิ่ง
เหมือนหุ่น ไม่รับรู้อะไรทั้งสิ้นกับเรื่องพวกนี้ ไม่เขิน ไม่ขัน ไม่ใดๆ ทั้งนั้น
จนการ ‘จิ้น’ จำเป็นต้องจำกัดกันอยู่เงียบๆ

ยิ่งเห็นหมอหนึ่งทำตัวเหินห่าง หมอพื้นก็เหมือนยิ่งค้น คอยเฝ้าหน้า
แหงนี่ ดูอย่างตอนนี้ ขนาดเป็นสถานการณ์กดดันที่ตัวเองจะโดนลงดาบอยู่

รอมร่อก็ยังไม่วาย

“เหนื่อยเลยดิครับ” เจ้าตัวทรุดกายลงนั่งเก้าอี้ ยักคิ้วให้จงกลพร้อมรอยยิ้มสดใส

พยาบาลสาวหน้าหนักหนาคิดหนึ่ง หมอพินรู้เรื่องแล้ว เจ้าตัวน่าจะเดาได้แล้วด้วยว่าเธอกำลังจะนำความเดือดร้อนมาให้ แต่ก็เช่นกัน รอยยิ้มปราศจากความนัยนั้นแสดงถึงความใจกว้าง มีเหตุผลเกินกว่าจะโกรธอาฆาต

จะว่าไป ก็เพราะนิสัยอย่างหลังนี่เองทำให้จงกลหนักใจ หมอพินเป็นกันเอง และน่ารักเกินกว่าที่เธออยากจะให้เขาประสบเรื่องร้าย โดยเฉพาะเรื่องร้ายที่เกี่ยวข้องและมีที่มาจากตัวเธอเอง แต่ก็นั่นละ ต้องยอมรับว่าความน่ารักเป็นกันเอง บางครั้งก็ทำให้เจ้าตัวละเลยเรื่องสำคัญจนหย่อนยาน...และทำให้เกิดเรื่อง

หมอพินทำมันเองนะ

“เอาละ” นายแพทย์เป็นเอกทั้งตัวลงบนเก้าอี้ฝั่งตรงข้ามบ้าง สองมือประสานกับบนโต๊ะไม้สีบีชเคลือบเมลามีน “เริ่มเลยนะ เดี่ยวจะได้แยกย้ายไปทำงาน”

คนพูดกวาดสายตาดูสัญญาณตอบรับจากผู้ร่วมประชุมทั้งสาม จากนั้นจึงพยักพยิตมาทางพยาบาลสาว “จงกล คุณช่วยเล่าที่ว่าเกิดอะไรขึ้น”

คนถูกขอเตรียมใจไว้อยู่แล้วว่าจะต้องรับหน้าที่นี้ เธอจึงเพียงสูดลมหายใจเข้าลึกเล็กน้อยก่อนเริ่มเรื่อง

“เมื่อคืน ประมาณสองทุ่มสี่สิบนาที มีคนใช้รถชนถูกส่งตัวเข้ามาในห้องไออาร์ค่ะ...”

ชายหนุ่มผู้ไซ่คร่ำรายนั้นถูกห้ามเข้ามาด้วยอาการหมดสติ หมอไออาร์ประเมินสัญญาณชีพ เอกซเรย์ และทำซีทีสแกนแล้วพบว่ากระดูกซี่โครงหักหนึ่งท่อน แต่ที่น่าห่วงคืออาการบาดเจ็บที่ศีรษะ

“นอกจากกะโหลกศีรษะขนาดใหญ่แล้วยังมีเบรนคอนทราสต์^๒ ต้องผ่าตัด

ด่วน...”

โดยทั่วไป เคสผู้ป่วยที่แผนกอีอาร์ (หรือฉุกเฉิน) แพทย์อีอาร์จะรักษาภาวะเร่งด่วนจนผู้ป่วยอาการคงที่ก่อน ต่อเมื่อปรึกษาแผนกอื่นแล้ว จึงจะรอผลการตรวจเพิ่ม จากนั้นตามตัวแพทย์คอนซัลต์ หรือแพทย์ที่ปรึกษาแต่ละแผนกที่เกี่ยวข้องให้มาร่วมรักษา ทว่าเคสอุบัติเหตุหนักนั้นต่างไป ทันททีที่ผู้ป่วยถูกรับเข้ามา จะใช้วิธีฟาสต์แทร็ก ตามลงมาดูพร้อมกันทั้งแพทย์เฉพาะทางฉุกเฉิน แพทย์แผนกอุบัติเหตุ และประสาทศัลยแพทย์

“เมื่อคืนเป็นเวรคอนซัลต์ของหมอพิน จงพยายามโทร. หา...”
 ประโยคนี้ถูกแทรกด้วยเสียงของผู้อาวุโสสุด

“ซึ่งที่จริง...”

“ค่ะ” จงกลสบสายตาคมกริบของเป็นเอกแล้วพยักหน้ารับ ถึงอย่างนั้นถ้อยถัดมาก็ยังเอ่ยได้ยากเย็น “ที่จริง หมอพินไม่ได้ลงแบบออนคอลไว้ด้วยซ้ำ...”

แพทย์เวรคอนซัลต์มีทั้งประเภทที่ต้องอยู่โยงในโรงพยาบาลตลอดเวลา กับประเภทออนคอล (On Call) คือสามารถออกไปใช้ชีวิตส่วนตัวได้ เพียงแต่ต้องคอยสแตนด์บายรับโทรศัพท์ และต้องสามารถเดินทางมาถึงโรงพยาบาลได้ว่องไวกรณีที่มีเหตุด่วนบังเกิด

ทางลายลักษณ์อักษรเป็นเช่นนั้น ทว่าการปฏิบัติจริงเป็นอีกอย่าง เนื่องจากประเภทออนคอลนั้นจะไม่ได้รับเงินในกรณีที่ไม่ถูกตามตัวมารักษา แพทย์ส่วนหนึ่งในโรงพยาบาลแห่งนี้จึงเล่นแร่แปรธาตุด้วยการลงเวรแบบอยู่โรงพยาบาล ทว่าในทางปฏิบัติกลับไม่อยู่ แล้วอาศัยความสัมพันธ์สนทนากับนางพยาบาลให้คอยโทร. ตามเมื่อเกิดเรื่อง

“แต่ว่าหมอพินไม่รับสาย จงเปลี่ยนไปติดต่อหมอหนึ่งแทนก็ยังไม่ได้”
 เพราะแต่ละนาทีคือชีวิตผู้ป่วย ตามระเบียบจึงกำหนดว่าถ้าสัญญาณ

^๒ เบรนคอนทุชัน Brain Contusion คือ เลือดออกในสมอง

ดังกี่ครั้งแล้วแพทย์ไม่รับสาย ผู้ตามจะต้องรีบเปลี่ยนหาแพทย์รายใหม่ที
ลงชื่อไว้เป็นตัวแทนทันที

“แต่ว่าเมื่อคืน...” เป็นหนึ่งพูดขึ้น ใบหน้าอันกอบปรด้วยปลายกางเขต
หันมาจ้องจงกลสลับกับแพทย์หนุ่มที่นั่งข้าง

นางพยาบาลสาวรีบตอบ “ค่ะ เมื่อคืนหมอหนึ่งไม่ได้ลงชื่อไว้ แต่
คือ...ปกติหมอพินจะให้ชื่อหมอหนึ่งไว้แหละค่ะ จงเลยลองโทร. หาหมอหนึ่ง
เพราะนี่กว่าฝากกันไว้แล้ว” คนเล่าเว้นวรรคคิดหน่อย จึงเกิดสุญญากาศอัน
อาจถมด้วยถ้อย แต่ปรากฏว่าทำอะไรไม่ได้ฝากกัน หมอหนึ่งเลยไม่รับสาย
“โชคดีจริงๆ ที่สุดท้ายติดต่อหมอเอกได้ แล้วหมอเอกก็พักอยู่ในคอนโด
ใกล้ๆ โรงพยาบาลนี่เอง ไม่งั้น...”

“ไม่อย่างนั้นคนไข้ก็คงไม่รอด” ผู้อำนวยการแผนกประสาทศัลยศาสตร์
เป็นผู้สรุป ข้อสรุปนั้นบ่งชี้ถึงความรุนแรง อันเป็นเหตุให้ต้องตาม
ตัวเพื่อสืบสาวราวเรื่องผู้เกี่ยวข้องทั้งหมดอย่างเร่งด่วนในตอนนั้น

การประเมินความเสี่ยงของสาธารณสุขจะแบ่งเป็นระดับต่างๆ ตั้งแต่
คลาส A ถึง F แต่ละระดับมีความร้ายแรงและแผนรับมือต่างกัน คลาส A
คือกรณีความเสี่ยงระดับสูงสุด มีอันตรายต่อชีวิตของผู้ป่วย หากมีความ
เสี่ยงชนิดนี้มากถึงระดับหนึ่ง โรงพยาบาลอาจถูกปรับตักการประเมิน
มาตรฐานโรงพยาบาลหรือ Hospital Accreditation (HA) ได้ อันเป็นผล
ต่อไปถึงชื่อเสียง ภาพลักษณ์ ระดับ และปริมาณคนไข้ที่จะเข้ามาใช้บริการ

“ผมอยากได้คำอธิบายว่าทำไมถึงเกิดเรื่องแบบนี้ขึ้น” ผู้อาวุโสสุดเบน
สายตาไปยังต้นเรื่อง

ฟ้าฟื้นดูเคร่งเครียดขึ้น เริ่มพูดด้วยน้ำเสียงเป็นการเป็นงาน “เมื่อคืน
ผมไม่ได้ฝากเรื่องให้หมอหนึ่งครับ เรื่องนี้ไม่เกี่ยวกับเธอ”

“คุณรู้ใช้มั้ย แม่แต่การฝากหรือทำตัวออนคอลทั้งมีชื่อเป็นเวรที่ต้อง
อยู่ตลอดเวลาแบบที่คุณทำอยู่เป็นกิจวัตรนั้นก็ไม่ต้อง”

ประโยคของเป็นเอกเรียกสายตาทะเหมิงทั้งสองเบนมายังจุดเดียวกัน

ที่ฟ้าพื้น

ประสาทศัลยแพทย์หนุ่มไม่ได้หันสบตาเธอ ยังจ้องผู้อยู่ฝั่งตรงข้าม
แน่วแน่ น้ำเสียงก็มั่นคงเมื่อตอบ “ผมยินดีรับผิดชอบเรื่องนี้คนเดียว แต่
ขอคุยกับ ผอ. เป็นการส่วนตัวก่อนได้มั๊ยครับ”

ในที่สุด นายแพทย์เป็นเอกจึงถอนหายใจ

“จنگล หมอหนึ่ง ออกไปก่อน”

ดิ่งประตูปิดตามหลังเขาแล้ว จนแน่ใจว่าสนิทแล้วนั่นละ คนเป็นนาง
พยาบาลจึงจะทำหน้าเหย “ห้วงหมอพื้นจิง ไม่รู้จะโดนอะไรบ้าง”

ร่างระหงในชุดสีนวลสะอาดอันซึ่งเดินนำออกมาก่อนช่วงัก จงกลสังเกต
เห็นว่าช่วงบ่าของเป็นหนึ่งในยกตัวขึ้น-ลงเล็กน้อย โดยไม่ได้หันมา เจ้าตัวพูด
ว่า “เขาเป็นลูกรักออกจะตาย”

เสียงนั้นเรียบเฉยจนยากจะจับความรู้สึกหรือความคิด แต่เพราะ
คุ้นเคยกัน จงกลจึงร้อง “แหม หมอหนึ่งก็...”

สิ่งที่หญิงสาวตรงหน้าพูดมานั้นไม่ห่างจากความจริง ฟ้าพื้นสนิทสนม
กับนายแพทย์เป็นเอกมาแต่ไหนสนิทกันมากกว่าที่คุณหมอเอกสนิทกับ
ลูกสาว! แพทย์หนุ่มต่างวัยมีนิสัยและแนวคิดใกล้เคียงกัน ฝีมือในทางการ
แพทย์ก็เท่าทันกัน พนักงานที่เข้ามาทำงานในโรงพยาบาลใหม่ๆ แล้วได้ยิน
ว่า แผนกประสาทศัลยศาสตร์มีผู้อำนวยการและลูกทำงานด้วยกัน ต่างก็
มักเข้าใจว่าฟ้าพื้นคือลูกเป็นเอกทั้งนั้น

นี่เป็นอีกเหตุผลที่ใครต่อใครยิ่ง ‘จิ้น’ ให้ลูกสาวแท้ๆ ของเป็นเอก
ลงเอยกับฟ้าพื้น แต่ถึงอย่างนั้น เป็นหนึ่งก็แทบไม่เคยแสดงท่าทีอันล่วงไป
ถึงขีดที่ทำให้ชาวจิ้นชื่นใจเลย

“หมอพื้นเก่ง เป็นที่พึ่ง แม่แต่กับหมอหนึ่งก็เถอะ เขาก็ช่วยหมอออก
บอ่ยไป ไม่ใจอ่อนเลยเธอ” พยาบาลสาวถามตรงๆ

ผู้ถูกถามยังงำคำพูดขณะก้าวต่อไป เฉพาะตัวเองเท่านั้นจึงจะรู้ว่า

ถ้อยดั่งกล่าวของจงกล ได้ปลดสลักให้ก้อนถ่านแห่งความทรงจำค่อยๆ ผุด
เปลวสว่างอยู่ในสมองซึ่งซ้า

สำหรับเป็นหนึ่งในฟ้าพื้นเป็นมากกว่ารุ่นพี่ที่ทำงานแผนกเดียวกัน เธอ
ไม่ค่อยบอกใคร นั่นทำให้เขาให้เกียรติด้วยการไม่บอกใครเช่นกัน ว่าเธอกับ
เขาเคยสนิทกันมาก่อนตั้งแต่ตอนเรียนมหาวิทยาลัย แม้จะห่างกันไปจนมา
พบกันอีกครั้งที่นี้ ฟ้าพื้นก็ยังวางตัวเหมือนเดิม เขาชอบฝากเคสในมือ หรือ
ไม่ก็คอยแกล้ง คอยเย้า คอยทำให้เธอรู้สึกว่าตัวเองยังเขลา ยังไกลห่างจาก
การเป็นประสาทศัลยแพทย์ที่น่านับถือ

ที่จำได้ดีคือเมื่อสองปีก่อน คนไข้วัยรุ่นชายประสบอุบัติเหตุตุ่มหัว
ฟาดถูกส่งตัวเข้ามา หลังจากทำซีทีสแกน^๓ ปรากฏว่าเลือดออกเหนือเยื่อหุ้ม
สมองชั้นนอก อันนับว่าเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นได้เนื่องจากกะโหลกศีรษะ
แตกบาดเส้นเลือดแดงเหนือเยื่อหุ้มสมองจนฉีกขาด หมิงสาวรีบผ่าเอาเลือด
ออก กรณีเช่นนี้หากแพทย์สามารถผ่าตัดได้ไว คนไข้ที่อาการยังดีอยู่มักจะมี
มีอาการดีขึ้นจนถึงหายสนิท ทุกอย่างควรเป็นเช่นนั้น เธอกำลังจะปิด
กะโหลก อย่างไรก็ดี ฐู่ๆ ฟ้าพื้นที่ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกลับเดินเข้าห้องผ่าตัด
มาต่อมๆ มองๆ แถวจอเครื่องซีทีสแกน

เจ้าตัวมักทำอย่างนี้ และเป็นหนึ่งจะตำหนิในใจว่า มารยาทไม่ดี แต่
ครั้งนี้ นอกจากดู คนมารยาทไม่ดียังถึงกับพูดลอยๆ ‘จะปิดแล้วจริงหรือ’
คำนั้นคล้ายแรงกระชาก มือเธอชะงักทันควัน

เป็นหนึ่งในเกลียดการพูดลอยๆ แบบนั้น เพราะแต่ไรมา การพูดลอยๆ
ของฟ้าพื้นมักตามมาพร้อมการชี้ความผิดพลาดของเธอแม่นยำ

^๓ CT Scan ย่อมาจาก Computerized Tomography Scan หมายถึง เครื่องเอกซเรย์
คอมพิวเตอร์ หลักการทำงานคล้ายเครื่องเอกซเรย์ ยิงรังสีเอกซ์ผ่านร่างกาย ความหนา
แน่นที่แตกต่างกันในแต่ละส่วนของร่างกายจะทำให้เกิดภาพ แต่ซีทีสแกนจะยิงรังสีไป
หลายๆ ทิศทาง จากนั้นจึงนำภาพที่ได้รับมาประกอบสร้างใหม่ด้วยคอมพิวเตอร์ ทำให้ได้
ภาพที่มีความละเอียดสูงกว่าเอกซเรย์แบบธรรมดา

‘คะหมอฟิน?’ คนถามกลับคือนางพยาบาลที่กำลังเป็นลูกมือเธออยู่ในฟิลด์ผ่าตัด^๔

ฟ้า^๕พินตอบด้วยเสียงละม้ายเล่านิทานให้เด็กฟัง เจ้าตัวเดินเข้ามาในหลังเป็นหนึ่ง มองการผ่าตัด ‘ดูรา^๕ ดูตึงๆ’

เท่านั้นเอง ศีระชะของเป็นหนึ่งในซึ่งสวมหมวกคลุมอยู่คล้ายถูกเปิดโล่ง เยื่อหุ้มสมองตึง เป็นไปได้ว่ามีเลือดออกใต้เยื่อหุ้มสมองด้วย!

‘แล้วมันก็ถูกอีกแล้ว?!’

ตอนนั้น มิลานถามหลังจากผู้ปวยรายดังกล่าวแข็งแรงขึ้นจนสามารถกลับบ้านได้

เป็นหนึ่งในจำได้ว่าเธอนั่งอยู่ในร้านกาแฟไม่ไกลจากโรงพยาบาล ผนังด้านหน้าของร้านเป็นกระจกใสเกือบทั้งบาน ส่วนด้านในตกแต่งเพดานด้วยต้นไม้และหญ้าเทียมให้ความรู้สึกของสวนร่มรื่น แขนงโคมรูปกาน้ำร้อนๆ ส่องแสงนวลล่อตา

ทั้งที่มิลานเป็นสาวไฮเปอร์เบื่อง่าย ทว่ากลับติดใจร้านนี้ นัดพบคนที่โรงพยาบาลเมื่อไหร่ก็ไม่พ้นเลือกร้านกาแฟนี้ เจ้าตัวให้เหตุผลว่า อยู่ใกล้แต่ไม่พลุกพล่าน แถมร้านสวย เพลงเพราะ อาหารก็อร่อย

‘อืม ลองเปิดดูราดูแล้วเห็นเลือดอยู่ข้างในจริงๆ เลยต้องเอาออก’ เป็นหนึ่งตอบอ้อมอ้อมเหมือนไม่อยากตอบ แสร้งก้มคนกาแฟในถ้วยของตัวเองอยู่ด้วยซ้ำ แต่แค่นั้นก็ทำให้เพื่อนสนิทหุหุตาคืน

มือของเป็นหนึ่งในลูกมือของเพื่อนฉวยหมับ ครั้นเงยหน้าขึ้นนั่งงวย ก็พบกับดวงตาที่หริ่ลงจนแผงขนตาปลอมงอนยาวแทบประกบกันบนล่าง ‘มันซักจะยังงี้ๆ!’

^๔ ฟิลด์ผ่าตัด หมายถึง ส่วน Sterile หรือพื้นที่ปลอดเชื้อ

^๕ ดูรา คือ เยื่อหุ้มสมอง

‘ยังงอะไร’ เธอดึงมือกลับ ยกกาแพขึ้นจิบ ถึงจะทำเหมือนไม่มีอะไร
นำตื่นใจ แต่กลับไม่รู้รสหรือได้กลิ่นใดๆ ของกาแพด้วยนั้น

มิลานทำเสียงจ๊กจ๊กด้วยริมฝีปากอวบอ้อมเคลือบสีโทนส้มปะการัง
น้ำวาว ‘ก็คุณหมอฟินสุดหล่อมาช่วยชีวิตคนไข้แก่ท่านเป็นครั้งที่สามแล้วนะ!’

‘เบาๆ หน่อย’ เป็นหนึ่งยกนิ้วชี้แตะปาก

‘อย่าโยกโย้’ อีกฝ่ายรู้ทัน จ้องเขม็ง

คนถูกจ้องถอนหายใจ ‘ช่วยลดความเสี่ยงลง’

‘นั่นแหละจ้า ลดความเสี่ยงลง’ มิลานทวนคำ ขณะเดียวกันก็ส่าย
หน้าไปมาพาลงกลอกตาอย่างมีจริตจะก้าน ครั้นหยุดส่าย หน้ามำที่ติดตัว
ไปมาเก็กั้นทรงเดิมทันทีด้วยเทคนิคมหัศจรรย์ส่วนตัวของเจ้าหล่อน เสียง
สร้อยคอตั้งกลิ้งๆ

ท่าทางของมิลานไม่ได้ทำให้เป็นหนึ่งในหงุดหงิดเท่าสิ่งที่เจ้าตัวพุด ทั้งที่
มันเป็นสิ่งเดียวกับที่เธอพูดเองนั่นละ

เพราะมันเป็นเรื่องจริง แต่เป็นเรื่องจริงที่เป็นหนึ่งไม่สะดวกใจจะ
ยอมรับนัก!

ใช่แล้ว ถ้าไม่นับเรื่องเล็กน้อยอื่นๆ นี่เป็นครั้งที่สามที่ฟ้าพื้นสอดจมูก
มาช่วยเธอ

กรณีก่อนหน้า หนหนึ่งคนไข้ชายวัยหกสิบเข้ามารักษาด้วยปัญหา
ร่างกายซีกขวาอ่อนแรง หลังจากทำซีทีสแกน พบว่าด้านซ้ายของสมองมี
ลักษณะคล้ายผีหนอง ซึ่งเกิดจากการอักเสบติดเชื้อ ทำให้มีโพรงหนองขึ้น
ในเนื้อสมอง เป็นหนึ่งตั้งใจจะผ่าตัดโดยการเจาะดูด ระหว่างนั้นเอง รุนพี่
จมูกยาวเข้ามาส่องผลซีทีสแกนของคนไข้เธอ พุดลอยๆ ว่า

‘น่าจะทำเอ็มอาร์ไอดูนะ’

‘คะ?’

MRI หรือ Magnetic Resonance Imaging คือเครื่องตรวจ
ร่างกายโดยการสร้างภาพเสมือนจริง ด้วยสนามแม่เหล็กไฟฟ้าความเข้มสูง

และคลื่นความถี่ในย่านความถี่วิทยุ ตัวเครื่องจะส่งคลื่นเข้าสู่ร่างกายแล้วรับคลื่นสะท้อนกลับมาประมวลผลและสร้างภาพ ปกติใช้ตรวจรอยโรคหรือหาภาวะจำพวกเนื้องอก สมองขาดเลือด ไซสัสนหลังที่ถูกทำลาย สุขภาพหัวใจ หรือแม้แต่ความผิดปกติเกี่ยวกับตา หูชั้นใน และข้อกระดูก แต่เคสนี้จากซีทีสแกนเห็นชัดว่าเป็นฝี มีใครจะต้องมานั่งตรวจอีก?

ด้วยทิลลิมานะ เป็นหนึ่งไม่ได้ปรึกษาถามสาเหตุเจ้าตัว คิดแต่ว่าถ้าผลเอ็มอาร์ไอออกมาแล้วไม่มีอะไรใหม่ เธอจะเสิร์จ ‘พูดลอยๆ’ ให้รุ่นพี่ได้ยินบ้าง อย่างไม่รู้ก็ตาม ผลจากเอ็มอาร์ไอกลับทำให้คลื่นไม่เข้าคายไม่ออก ฟ่าฟิ่น คงเดาได้ จึงแะมาพูดลอยๆ อีกครั้ง ‘เมื่อกี้ ผลซีทีตรงหนองมันมีเหมือนเนื้องอก ด้วยนะ’

‘แต่ก็ดูท่าจะเป็นเนื้องอกจริงๆ ด้วย’ เสียงของตัวเองที่เธอได้ยิน ช่างฟังดูพ่ายแพ้

แทนที่จะขำ รุ่นพี่พูดคล้ายปลอบ ‘ซีทีมันแยกหนองกับอย่างอื่น เช่นพวกจีบีเอ็ม^๖ ลำบาก เห็นชอบบางๆ กลมๆ นึกว่าเป็นหนอง แต่ของคนไข้รายนี้ขอบมันไม่ค่อยเรียบ ถ้าสังเกตเห็นเงาเหมือนมีเนื้อด้วย มันอาจจะเป็นก้อนเนื้อก็ได้’

อีกคราว คนไข้เมาลึ้ม ทำซีทีสแกนแล้วพบเลือดออกก็ได้เยื่อหุ้มสมองชั้นกลาง เป็นหนึ่งเข้าใจว่ามันเกิดจากอุบัติเหตุ กระทั่งฟ้าฟิ่น ‘พูดลอยๆ’ เช่นเคยว่า ‘น่าจะทำซีทีเอนะ’

CTA หรือ Computed Tomographic Angiography คือการเอกซเรย์คอมพิวเตอร์หลอดเลือดโดยการฉีดสี ใช้เพื่อดูรูปร่างของเส้นเลือดและการไหลเวียนของเลือด แต่แค่เกิดอุบัติเหตุ ไม่น่าต้องทำขนาดนั้น

เช่นเดียวกับหนี่ที่แล้ว เป็นหนึ่งไม่เปิดปาก ทว่ายอมตามทั้งที่ยัง

^๖ Glioblastoma multiforme หรือ Glioblastoma มีต้นกำเนิดจากเนื้องอกสมอง เป็นมะเร็งที่อาจกล่าวได้ว่ามีความรุนแรงสูงสุด อัตรารอดชีวิต ๖ เดือนถึง ๒ ปี

ชัดใจ ผลที่ได้ยังคงทำให้เธอชะงักค้าง

‘เห็นตำแหน่งเลือดในซีทีสแกนแปลกๆ นะ ว่าแล้วเขี้ยว เส้นเลือดสมองไปงปองแตกจริงๆ ด้วย’

การวินิจฉัยครั้งนั้นยังย้อนกลับไปอธิบายสาเหตุของเรื่องทั้งหมดที่แท้เส้นเลือดในสมองแตกทำให้คนไข้หมดสติตอนขับรถจนรถชน ไม่ใช่รถชนแล้วจึงเกิดเลือดออกในสมอง!

สาเหตุที่แตกต่าง ย่อมนำไปสู่การรักษาที่แตกต่าง หากวิเคราะห์สาเหตุคลาดเคลื่อน โอกาสที่จะหายก็คง...

ตอนนั้น ประสาทศัลยแพทย์สาวถูกดึงกลับมาในร้านกาแฟอันอบอุ่นด้วยกลิ่นหอมของเบเกอรี่ เมื่อเพื่อนสาวถามด้วยน้ำเสียงจริงจัง

‘แกคิดจริงๆ เหรอว่าเขาแค่ตั้งใจจะคุยทับว่าเก่งกว่าแกเฉยๆ’

‘แล้วจะให้คิดอะไรมากกว่านั้น’

อีกฝ่ายโน้มตัวข้ามโต๊ะมาใกล้ กระแทกเสียง ‘เขาอาจจะรักแก!’

เป็นหนึ่งในรีบัตครุบสร้อยคอเจ้าตัวไวไม่ให้หย่อนลงถ้ายกาแฟ ‘ระวังหน่อย!’

รู้ว่าเพื่อนสนิทเป็นพวกคิดอะไรแล้วยากจะเปลี่ยนใจ แพทย์สาวจึงได้แต่พยักหน้าพริต ‘ฮือ!’

มีลานยิ้มกริ่ม มั่นใจในตัวเองจนไม่เคยรู้ว่าถูกใครประชด นิ้วอันกอปรด้วยเล็บยาวยักซึ่กริดกราย ดวงตาหริ่ง สายตาทอดไปไกลนอกผนังกระจกข้างตัวร้าน

ซึ่งนั้นก็หมายความว่าเขายังรักแกอยู่ เพราะจริงๆ ความเกลียดก็อยู่บนเส้นรู้สึกเดียวกันกับความรักอยู่ดี แกนะ สวยแซบเสน่ห์แรงจะตายนี่ยะ’

‘อย่าพูดอะไรที่ไม่ได้คิดจริง จะให้ช่วยลงท้ายว่าไม่ได้เป็นอย่างแกก็บอก’

‘ฮะ’ คนถูกรู้ทันกลัวหัวเราะ ‘มันก็แน่นอนอยู่แล้ว’ ว่าพาลางเอียงไหล่ แยกท่าส่งเงาร่างๆ ในกระจกใสข้างตัว

วันนั้น ร่างสูงโปร่งของมิลานอยู่ในชุดเสื้อคอปิ่นแขนกุดพิมพ์ลาย แอ็บสแตรีก กับกางเกงอัดพลีตพลีวบางสีพื้น เพิ่มความหรูหราของวันธรรมดาด้วยเส้นสูงอันระยิบระยับด้วยเพชรคริสตัล เข้ากันกับสร้อยที่ห้อยคออยู่

เป็นหนึ่งในรู้ว่าผมสั้นที่ไม่น่าจะใช้เวลาแต่งงานนั้นกลับทำเพื่อนหนึ่งหน้ากระจกอยู่เกือบชั่วโมง มิลานมีเทคนิคหัตถศรัทธอันทำให้หน้าม้าไม่เคยแตกขณะเดียวกันก็สามารถส่ายไปมาได้ตามธรรมชาติ ไม่ใช่แข็งโป๊กเหมือนยกผมปลอมสวมหัว เบ็ดเสร็จแล้วว่าจะออกจากบ้านได้ เจ้าตัวต้องเสียเวลาไปสองชั่วโมงเป็นอย่างต่ำเพื่อจะสวยพริ้งได้ทุกยาม แต่เชื่อเถอะ นั่นไม่ใช่ปัญหาถ้าคุณคาบช้อนทองมาเกิด ตั้งแต่เรียนจบมา งานหนักที่สุดที่มิลานทำก็คือคั้นหาชุดคอลเล็กชันใหม่เพื่อแต่งไปออกงานกับคุณอัมมีผู้เป็นแม่

‘แต่เนี’ เพื่อนซี้นี้ว แสงสะท้อนจากแอมทิสต์หัวแหวนวับใส่ตาจนเป็นหนึ่งในรู้สึกพรวดพราด ‘แกควรจะคิดดูดีๆ นะ หมอพินก็ไม่ได้เสียหายอะไรนี่นา ถ้าแกจะรับพิจารณาเอาไว้’

แพทย์สาวหันมองไปทางกระจกใสบ้าง อาศัยจังหวะนั้นหลบแสงสะท้อน เช่นเดียวกับความคิดที่อาจจะวาบขึ้นในดวงตา อันจะทำให้อีกฝ่ายสังเกตเห็น

ใช่ เธอรู้ว่านั่นเป็นเรื่องจริง จริง แต่ไม่ง่าย

จังหวะนั่นเอง เงาสะท้อนรางๆ บนกระจกใสทำให้ประสาทสัมผัสแพทย์สาวมองเห็นใครบางคนก้าวเข้ามาจากหน้าร้าน นึกว่าตัวเองตาผาด เพราะกำลังคิดถึงเขา ก็พอดีเสียงหงุดหงิดของมิลานดังขึ้น แทนคำยืนยันว่าไม่ใช่

‘หลบมาถึงนี่ยังเจอยายนั่น แล้วมันยังไม่เลิกยุ่งกับเขาอีกเธอ’

ป้องกันการถูกเข้าใจว่าเธอสนใจผู้ถูกกล่าวถึง เป็นหนึ่งค่อยๆ เบนหน้าตามอง่างให้ดูเป็นธรรมชาติ

การวางตัวชนิดนี้คือสิ่งที่เธอได้รับถ่ายทอดจากมารดายิ่งกว่าการฝึก

มันน่าจะสืบทางสายเลือดนั่นแหละ

ภาพที่เห็นคือร่างสูงของฟ้าพื้นก้าวเข้ามาพร้อมใครอีกคน หญิงสาวรายนั้นน่าจะอายุเท่าๆ กันกับฟ้าพื้น นั่นหมายความว่าแก่กว่าเป็นหนึ่งประมาณสองปี ชนิดตรา สูตินรีแพทย์ร่วมโรงพยาบาลมีเรียวยาวเว่นกอบปรักกับจังหวะการก้าวและบุคลิก เจ้าตัวตระเหิดระหงโดยไม่จำเป็นต้องประเคนแต่งองค์เหมือนมิลานเลย เป็นหนึ่งรู้ว่านี่เป็นอีกอย่างที่ทำให้มิลานไม่ชอบขึ้นหน้า จนอาจเลยถึงขั้นริษยา...

เพื่อระงับความรู้สึกที่กำลังสะท้อนชัดบนใบหน้าเพื่อน เป็นหนึ่งพูดดึงความคิดของเจ้าตัวกลับมา ‘แล้วทำไมเขาจะต้องเลิกยุ่ง’

‘เพราะหมอฟันเขาชอบแก!’ คนตรงข้ามโต๊ะสะบัดหน้ากลับรุนแรง ‘ถึงแกจะยังไม่คิดอะไรรักเขาตอนนี้ ก็ไม่ควรจะมีใครเจอไปปรับปรับคริก่อน’

‘นี่’ เป็นหนึ่งคว้าข้อมือเพื่อน ‘เราไม่ใช่คนชอบก๊ากแบบนั้น’

‘แต่เราชอบ!’ มิลานลอยหน้า ดึงมือออกจากการเกาะกุม ‘ถ้าแกไม่ยอมเก็บ เราจะเก็บไว้ให้แกเอง’

‘ยังไง!’ ได้กลิ่นไม่ดี และยิ่งรู้ว่าเพื่อนไม่ใช่พวกที่กัดแล้วจะยอมปล่อย่างๆ น้ำเสียงของเป็นหนึ่งจึงเริ่มห้วนด้วยความเฉลียวใจกิ่งปราม

อย่างไรก็ตาม ไม่มีอะไรหยุดยั้งคนอย่างมิลาน เจ้าหล่อนหยิบโทรศัพท์มือถือในเคสแพรวพราวขึ้นมา ทำนั่งโน้มตัวมาข้างหน้า ทำให้เป็นหนึ่งเห็นชัดว่าเจ้าตัวกำลังเปิดเข้าแอปพลิเคชันไลน์

‘จะทำอะไร!’ ทั้งที่เสียงเบา แต่แพทย์สาวเริ่มเสียงสูง

เพื่อนไม่ตอบ จวบพรหมนิ้วเสร็จไปครู่หนึ่ง คิ้วอันเขียนไว้งามเพริ้วของมิลานจึงมุ่นลง ‘ไม่ยอมอ่าน’

‘แกมีไลน์พี่พื้นด้วยหรอ!’

‘มากกว่าไลน์ก็มี’ ว่าพलयปลายนิ้วกดเรียกสมุดโทรศัพท์ เลื่อนนิ้วสองสามทีก็เจอชื่อเป้าหมาย มิลานกดโทร. ไป

‘ไปมีเบอร์เขาตั้งแต่เมื่อไหร่!’

มิลานไม่สนใจเธอเลย ปลายทางคงรับสายแล้ว เจ้าตัวจึงยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ ‘หมอฟิน หันหลังมาหน่อยซีคำ’

นั่นละ เจ้าของแผ่นหลังกว้างในชุดเซ็กซี่ทำลายพริ้วจึงหมุนกลับมา มิลานโบกมือไหวๆ ‘มาทางนี้แป็บหนึ่งได้มั๊ยเอ่ย คนเดียววะ’

ด้วยตำแหน่งที่นั่งอยู่ เป็นหนึ่งหันหลังให้รายนั้น เธอไม่อยากจะหันไป ชัดใจนักที่พบว่าตัวเองค่อยๆ แอบเหลียว

ฟ้าพื้นพยักพยิดกับคนที่มาด้วยกัน ชนิดตราหันมาทางนี้ ในระยะค่อนข้างไกลและโดยไม่สวมแว่น เป็นหนึ่งไม่มีทางเห็นว่ารอยยิ้มของรายนั้น มีความหมายลึกซึ้งซึ่งเช่นไรแน่ เจ้าหล่อนรอจนฟ้าพื้นเริ่มก้าวแยกมาทางนี้ อึดใจหนึ่งจึงหมุนตัวจากไปยังโต๊ะที่ตัวเองหมายตา ซึ่งเป็นจุดที่คนโต๊ะนี้ไม่มีทางแม้แต่จะชะโงกเห็น

เลื่อนสายตาพบว่าประสาทศัลยแพทย์หนุ่มยิ้มกว้างมาแต่ไกล เป็นหนึ่งรีบหันหนี ไม่นานจึงได้ยินเสียง ‘ว่าไงครับคุณมิลค์’ ดั่งขึ้นข้างตัว พร้อมกับความรู้สึกถึงน้ำหนักที่ตกลงบนพนักด้านหลังตัวเอง

‘มีคนคิดถึงค่ะ’ มิลานทำเล่นหูเล่นตา

เป็นหนึ่งผ่าวร้อนขึ้นทันที ‘จะบ้าเหรอ!’

‘อ้าว!’ ฟ้าพื้นหันมา ทำตาโตอย่างจงใจให้รู้ว่าเสแสร้ง ‘หนึ่งก็อยู่ตรงนี้ด้วยไม่เห็นเลย’

มิลานหัวเราะขำ แต่เป็นหนึ่งเริ่มหน้าคำว่า

‘นั่น’ ผู้มาใหม่ยกนิ้ว ก้มเอียงไหล่ลงมา ‘อะไรติดหน้านะหนึ่ง’

อย่างอัคนโหมติ หญิงสาวรีบยกมือแตะมุมปาก จุกใจว่าเมื่อครู่ยกกาแฟจิบอาจทำให้เปรอะ กำลังจะค้อนใส่เพื่อนที่ไม่เตือนกัน ฟ้าพื้นก็พูดต่อ

‘อ้อ! รอยย่นคิ้ว แหม นึกว่าอะไรติดหน้า’

‘หมอฟินเนี่ยฮัจจ’ คนตรงข้ามยิงหัวเราะ ส่วนเป็นหนึ่งก็ย้งหน้าคำว่า ‘หนักขึ้นไปอีก’

ฟ้าพื้นชอบทำอย่างนี้ ทำให้เราหน้าแตก! ไม่ว่าเรื่องงาน หรือเรื่อง

เล็กๆ น้อยๆ แล้วก็ไม่เข้าใจว่าทำไมเจ้าตัวมึงจะเดินเข้ามาเห็นหรือได้ยินพอดีตอนที่เธอสะอึก ล้ำลักน้ำ หรือชายกระโปรงติดอยู่ในร่องเก้าอี้ทำให้ลุกไม่ขึ้น

ครั้งหนึ่งเป็นหนึ่งย้ายไปบนบล็อกรูปภาพวิถีแล้วมีน้ำเน่าข้างใต้กระเซ็นขึ้นมา ครั้นเธอหลุดจากบท ‘นางฟ้า’ สะดุ้งตกใจ พลันได้ยินเสียงหลุดหัวเราะดังจากจุดไม่ใกล้ไม่ไกลกัน และเช่นเคย ฟ้าพื้นปรากภูตัวออกมาพร้อมใบหน้ากลั่นขำอย่างพยายามยวดยิ่ง แต่นั่นก็ยิ่งทำให้เธอหน้าร้อนยวดยิ่งเช่นกัน เหตุการณ์คราวนั้นจบลงโดยเธอคว้าทิชชูเปียกจากมือเขามาเช็ดปลิ้น่องแล้วรีบเดินจากมาทั้งคืนออกหู

เนี่ย!

ฟ้าพื้นเป็นเสียอย่างนี้ แล้วเหตุการณ์สอบสวนในห้องประชุมวันนี้ก็เป็นเพราะเขาทำตัวเอง เธอจะสงสารเขาอย่างไร

ว่าที่จริง หากนายแพทย์รุ่นพี่ต้องกระเด็นไปจากโรงพยาบาลนี้จริงๆ เธอก็จะกลายเป็นหมอมือทองแทนที่เขา เป็นรองเพียงพ่อคนเดียวด้วยซ้ำ!

“หมอหนึ่ง!” เสียงดังข้างตัวจุดหญิงสาวกลับมาหางกล พยาบาลสาวอีอาร์ยังคงหยุดอยู่ข้างหลังเธอ น้ำเสียงร้อนใจในตอนต้นถึงขั้นลุกนอนอย่างน่าประหลาด “หมอยังไม่เห็นข่าวนี้ใช่ไหม?”

แพทย์สาวเลิกคิ้วแล้วหันมา สิ่งที่พบคือหน้าจอรูปร่างไลน์ที่มีบทสนทนาเริ่มขึ้นว่า ‘เฮ้ย! มีคนตาย!’ ข้างใต้คือภาพที่ถูกแคปจากหนังสือพิมพ์ออนไลน์ฉบับหนึ่ง โปรยหัวว่า ‘ลูกสาวนักธุรกิจใหญ่ดับสยอง’ ล่างลงมาได้แก่ภาพห้องพักคันทา กลางห้องคงเป็นศพที่ว่าจึงมีการเบลอภาพไว้ มุมล่างปรากภูภาพหน้าตรงของผู้ตาย

คนในภาพคือมิลาน

๒

ประสาทศัลยกรรม

หลังจากปลายทางรับสาย เสียงสัญญาณหายไป เหลือแต่เสียงบรรยายจากฝั่งนั้น พร้อมเสียงลมหายใจที่เป็นหนึ่งยังจับได้ว่าเจือรอยสะอื้น

“แม่...” คำแรกจากมารดาของมิลานยังสั้นพรวด “ใช้ลูก แม่เป็นคนเข้าไปเจอเขาเอง...” พูดได้เพียงนั้น คนพูดก็ปล่อยโฮออกมา

เป็นหนึ่งในสะท้อนใจ ต้องพยายามเก็บกลิ่นความอ่อนแอของตัวเองไว้ ถึงกระนั้นหยดน้ำตาก็ค่อยๆ รินขึ้นคลอตาจนต้องพยายามกะพริบให้มันเหือดหาย

การสูญเสียเพื่อนสนิททำให้ประจักษ์ว่า ตัวเองไม่ใช่คนแข็งแกร่งนักหรอก

เธอเองซึ่งเป็นเพื่อนยังขนาดนี้ นี่ย่อมเป็นสถานการณ์ยากยิ่งสำหรับผู้เป็นแม่ โดยเฉพาะกับคุณอัมรี

คำที่เป็นเพื่อนสนิทกับมิลานมาตั้งแต่สมัยประถม เป็นหนึ่งจึงรู้จักและพลอยสนิทสนมกับมารดาของเพื่อนไปด้วย คุณอัมรีมีบุคลิกต่างจาก

ลูกสาวลึกลับ อ่อนหวาน อ่อนไหว และอ่อนโยน เป็นคนที่ให้ความรู้สึกนุ่มนวล เยือกเย็น น่าเข้าหา ซึ่งลูกสาวกลับบ่นว่าน่าเบื่อ

ประสาทตลยแพทย์สาวแทบนึกไม่ออก ตอนที่คุณอัมรีเปิดประตูเข้าไปในห้องคอนโดของมิลาน แล้วพบศพลูก เจ้าตัวจะช็อกและโศกเศร้าปานไหน

“เมื่อคืนเพิ่งกลับมาจากญี่ปุ่น แม่เตือนมิลค์ตั้งแต่บ่ายแล้วว่าเพื่อนแม่จะขับจากแอร์พอร์ตมาส่งที่คอนโดเขา แม่จะขอค้างกับเขาคืนหนึ่ง”

ที่พักของมิลานเป็นคอนโดมีเนียมสองห้องนอนอยู่แถวหลังสวน อันที่จริงพ่อของเจ้าตัวซื้อสำหรับใช้ที่จอดรถ แต่ต่อมาลูกสาวยึดไว้เอง มิลานไม่ชอบบ้านแถวถนนทริที่โตมาแต่เด็ก เพราะเวลาเที่ยวเด็กกลับลำบาก เป็นหนึ่งรู่ว่านั่นเป็นเพียงข้ออ้าง มิลานแยกออกมาลำพังเพราะจะได้ห่างสายตาพ่อแม่ และมีชีวิตเรียงโลดตามใจปรารถนาต่างหาก

“ปกติถ้าแม่มาขอค้าง มิลค์เขาจะงอแงใช้มัยลูก แต่ครั้งนี้แม่บอกเขาตั้งแต่ก่อนไปญี่ปุ่น เขาก็นุญญาตายๆ แถมให้กุญแจไว้ด้วย เพราะแม่กลับมาถึงไทยตั้งตีสาม เขาก็เกียจตื่นลงมารับ...”

“ตอนที่กำลังให้เด็กจากบ้านเพื่อนชนของเข้ามาไว้ในห้อง พอตีแม่สังเกตเห็นลูกบิดประตูห้องนอนของมิลค์เขามีเชือกอะไรมัดอยู่ มันโยงหายขึ้นไปข้างหลังประตู พอลองเปิดดูก็ปรากฏว่าติดอะไรหนักรๆ เชือกก็ยึดอยู่กับอะไรหนักรๆ แม่ลองชะงอกเข้าไปดูก็...ก็...”

จากรายงานข่าว ศพของมิลานพียงอยู่ด้านหลังประตูห้องนอน เชือกจากลูกบิดด้านนอกโยงเข้าไปมัดคอเจ้าตัวแน่นหนา จากลักษณะคาดว่า มิลานเสียชีวิตหลายชั่วโมงก่อนที่คุณอัมรีและเด็กชนของจะเข้ามาในห้อง

“แม่รี...ทำใจดีๆ ไว้ก่อนนะคะ ตอนนี้แม่อยู่ที่ไหน อยู่กับพอร์รีเปล่าคะ” เป็นหนึ่งเรียกคุณอัมรีว่าแม่ เพราะผู้อาวุโสบอกให้เธอเรียกอย่างนั้นมาตั้งแต่ยังเด็ก ขณะเดียวกัน เธอยังคงเรียกบิดาของเธอว่าพ่อ แม่จะไม่สนิทกันเท่าไรนัก เนื่องจากรายนั้นเป็นนักธุรกิจมีเรื่องยุ่งเหยิงติดพันตลอด

กาล

คนปลายสายเหมือนจะไม่ได้ยิน หรือแม่ได้ยิน ทว่าไม่รับรู้ ละล้า-
ละลักต่อไปว่า “แม่เป็นลม กว่า...กว่าจะรู้ตัวอีกทีตำรวจก็มาแล้ว เด็กไป
บอกเพื่อนแม่ เขาเป็นคนโทร. แจ้ง แม่...ทำอะไรไม่ถูก...พ่อเขาจัดการ...”

ได้ยินอย่างนั้นแพทย์สาวก็โล่งอกขึ้นหน่อย อย่างน้อยเรื่องนี้ และ
คุณอัมรีก็มีคนดูแลแล้ว

“ตำรวจเขาว่ายังไงบ้างคะ” เธอถามทั้งที่พ่อเตาได้

“เขา...ไม่รู้สิลูก...เขาวามิลค์ฆ่าตัว...ตาย...แต่...”

“เดี๋ยวคงต้องรอเขาตรวจหลักฐานอะไรกันอีกทีคะแม่” หญิงสาวสรุป
ให้ รู้ว่าคงเป็นเรื่องยากเย็นที่อีกฝ่ายจะยอมรับหรือแม่แต่พูดถึง

“แม่ก็...จ๊ะ”

“มีเรื่องหนึ่ง หนึ่งไม่แม่ใจว่าแม่รู้รึยังคะ”

“หะ...หืม?” เสียงถามเหมือนเสียงสะอื้นมากกว่า

“โน้คะ”

“แฟนมิลค์?”

ใช่ ธโนทัยนั่นเองคืออีกสาเหตุที่ทำให้มิลานอยากแยกจากบ้านมาอยู่
คอนโดลำพัง เป็นหนึ่งยังได้ยินเสียงเพื่อนก้องสะท้อนไปมาในโพรงโสต

‘คนเป็นพัวเมียกันเขาก็ต้องอยู่ด้วยกันสิยะ!’

หญิงสาวตอบรับผู้อาวุโสแล้วอธิบาย “คะ เมื่อคืนโน้เขาเกิดอุบัติเหตุ
รถชน พ่อหนึ่งเป็นคนผ่าสมองให้ ปานนี้ยังไม่ฟื้นเลย”

ทั้งที่นิสัยต่างกันมาก เป็นหนึ่งกับมิลานก็สนิทสนมกันมายาวนานจน
ยากจะตัดขาด มิลานคือสีสันที่ขาดหายไปในชีวิตของเป็นหนึ่ง ถึงอย่างนั้น
เธอก็พอใจจะมอง จะเตือน จะหัวเราะไปกับเจ้าตัว มากกว่าจะนำสีสันเหล่านี้นั้น
นั้นมาอยู่บนตัวของตัวเอง

ทั้งสองต้องแยกกันไปในระดับมหาวิทยาลัย ปกติเป็นหนึ่งเอออตาม

เพื่อนเสียมาก ทว่านี่คือหนึ่งในไม่กี่ครั้งที่เธอไม่รับฟัง ไม่ยอมเปลี่ยนใจ ต่อให้วันที่ประกาศผลการสอบเข้ามหาวิทยาลัย มิลานจะมาร้องท่อมร้องไห้กอดคอ ขอร้องให้เปลี่ยนใจเป็นครั้งสุดท้าย

หลังจากได้รับคำปฏิเสธ เจ้าตัวงอนแล้วหายหน้าไปเป็นเดือน เป็นหนึ่งรู้แหว่ไม่ติดต่อไป ในที่สุดรายนั้นจึงบากหน้ากลับมา ทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้แล้วบอกว่าเพื่อนใหม่ในคณะเดียวกันไม่มีใครดีสักราย หรือพูดให้ถูกคือไม่มีใครยอมมิลานเหมือนที่เป็นหนึ่งยอมสักราย

นี่คือคำยืนยันว่าคนส่วนใหญ่มักเข้าใจผิด เป็นหนึ่งไม่ใช่ลูกไล่ เธอรู้ที่ทางทั้งของตัวเองและเพื่อนดีต่างหาก ช่วงต้นของปีหนึ่ง มิลานใช้ชีวิตในรั้วมหาวิทยาลัยราวกับว่าเป็นนักศึกษาแพทย์รายหนึ่งก็ไม่ปาน ทุกวันจะเห็นเจ้าตัวเดินคู่อยู่กับเป็นหนึ่งได้ตึกคณะ กว่าจะแยกห่างไปก็เมื่อมีแฟนแต่ละทีนั่นละ

นี่ทำให้เป็นหนึ่งแทบไม่มีเพื่อนสนิทในที่เรียนเลย กำลังจะเข้ากลุ่มไหน มิลานก็หวนกลับมาฉกตัวเธอไปอีก โชคดีที่หญิงสาวเป็นคนเข้าและคุยกับใครก็ได้ ภาพลักษณ์ค่อนข้างไว้ตัวต่างหากทำให้คนส่วนใหญ่ไม่กล้าเข้าหา

มิลานเริ่มรู้จักกับธโนทัยจากแวดวงคนในสังคมเดียวกัน ธรรมเนียมของทั้งคู่เข้ากัน เพราะต่างก็เจ้าสำราญไม่แพ้กัน ธโนทัยลอยไปลอยมา มิลานไม่เคยเห็นเป็นปัญหา กระทั่งระยะหลัง

‘นับวันยิ่งน่ารำคาญ แถมพอบอกว่า มีข่าวว่าบริษัทของพ่อโน้มนั้เริ่มส่อแววเหม็นๆ’ คนพูดย่นจมูก ‘ไม่น่าเลย เราน่าจะจุกใจแต่แรก’

‘จุกใจว่า?’

‘ก็ชื่อมันไง ธโนทัย แปลว่ารุ่งเรืองในทรัพย์ แต่ขนาดชื่อเล่นมันยังบอกว่าโน้เลย!’

เป็นหนึ่งหัวเราะ รับฟัง แต่ปราศจากคำแนะนำว่าเพื่อนควรทำอะไร เพราะรู้ว่าถึงพูดไปมิลานก็มีการตัดสินใจเป็นของตัวเอง เพื่อนสาวระหอง-

ระแหงแล้วก็กลับมาแน่นแฟ้นกับชโนทัยเป็นรอบที่ล้าน

อย่างไรก็ดี อาจเพราะหนนี้มีตัวแปรเรื่องเงินๆ ทองๆ เข้ามาเกี่ยวข้อง กับทั้งการคบหาก็เริ่มจะนานเกินไปแล้ว ช่วงหลังเป็นหนึ่งจึงพบว่าเพื่อนสนิทไม่ค่อยเอาใจใส่แฟนหนุ่มอีกต่อไป ไมโทร. หาเช้า ไม่นัดกินข้าวเย็น ความสนใจของมิลานหันเหไปสู่อีกเรื่องที่เป็นหนึ่งไม่เคยคาดคิด

‘น้องมิกน่าลึกลับ! ฮือ...’

เสียงคร่ำครวญในช่วงหลังที่เจอกัน แสดงให้เห็นว่าเพื่อนสาวเป็นเอา มาก ปกติมิลานไม่เคยสนใจวงการบันเทิงไทย ภาพยนตร์ หรือละครไทยก็ ไม่สนใจดู ไม่รู้เจ้าตัวจับปลัดจับผลูไปดูทีวีซีรีส์วัยรุ่นเรื่องดังนั้นได้ยังไง รู้ตัวอีกที เพื่อนซี้ก็คอยวิ่งถือป้ายไฟตามดาราหนุ่มนามว่าคมิกไปทั่วเสียแล้ว

‘ไหนเมื่อก่อนแกบอกว่าเป็นแม่ยกมันน่าอาย’

‘เรียกดีๆ หน่อย ใครแม่ยก เขาเรียกว่า ‘ติ่ง’ ยะ!’

เหมือนทุกเรื่องในชีวิต มิลานมีพลังกระเสือกกระสนลั่นเหลือ เพื่ออะไรขึ้นมาก็สามารถทุ่มเท หรือที่เจ้าตัวเรียกว่า ‘เปย์’ ได้ไม่อั้น กรณีดาราหนุ่มรายนี้ นอกจากเสียเงินโหวตจนคมิกได้รับรางวัลมากมาย จองโรงแรมห้องต่างๆ กับที่คมิกเข้าพักเวลาไปต่างจังหวัดหรือต่างประเทศ หรือซื้อตั๋วเครื่องบินเพียงเพื่อจะได้บอร์ดดิ้งพาสเข้าไปในพื้นที่พักผู้โดยสารที่ดาราหนุ่มรายนั้นหรือขึ้นเครื่อง เพื่อนสาวยังอาศัยเส้นสายของผู้เป็นลุงช่วยให้คมิกคว้าตำแหน่งเบรนต์แอมบาสซาเดอร์ของโรงพยาบาลเลคิวิชาญเวชได้สำเร็จ

มิลานเป็นคนแบบนี้ ไม่เคยมีสักวันที่เสียใจกับการใช้ชีวิต ไม่มีสักวันที่ใจเหว เหงาซึม แคว้งในสวนสาธารณะแล้วกรวดกระเด็นโดนขา เจ้าตัวยังพิโอดพิโอยกลัวเสียโฉม กลัวเชื้อโรคซึมเข้าผิว กลัวจะอายุสั้นอย่างไม่เข้าเรื่อง...

นี่เอง สิ่งที่ทำให้เป็นหนึ่งยังไม่คลายใจ

ไม่ใช่แค่ อะไรหนอทำให้ยายมิลค์ปลิดชีวิตตัวเองได้ ทว่า...

คนแบบยายมิลค์นะหรือจะทำร้ายตัวเอง!

คนทั่วไปมักไม่ค่อยทราบว่ายแพทย์ที่ทำงานเกี่ยวกับระบบประสาทนั้น แบ่งเป็นสองแผนก ได้แก่ อายุรกรรมระบบประสาท หรือ 'นิวโรเมด' (Neurology) กับประสาทศัลยกรรม หรือ 'นิวโรศัลย์' (Neurosurgery) อธิบายให้เข้าใจอย่างง่ายที่สุดได้ว่า แผนกแรกเน้นรักษาโรคที่ต้องได้รับการรักษาด้วยยาหรือวิธีอื่นๆ ขณะที่แผนกหลังเน้นรักษาด้วยการผ่าตัด เช่น กลุ่มเนื้องอก อุบัติเหตุ แนวทางที่ต่างกันนี้เองทำให้ทั้งสองแผนกมีเรื่องถกเถียงกันเสมอ แม้บางครั้งที่ต้องร่วมมือกันรักษา

ความเข้าใจผิดอีกประการคือ แท้ที่จริงประสาทศัลยแพทย์นั้นหาได้ผ่าตัดเฉพาะสมอง ทว่ารวมระบบประสาทไว้ทั้งหมด ตั้งแต่สมอง เส้นประสาท ตลอดจนไขสันหลัง ซึ่งกินความถึงหมอนรองกระดูกสันหลังและการผ่าตัดยึดกระดูกสันหลังด้วย เคลสที่เป็นหนึ่งเพียงลงมือเสร็จไปไม่ใช่การผ่าตัด แต่คือการดึงกระดูกคอให้เข้าที่ในเด็กชายอายุสี่ขวบ สกรูถูกยึดอยู่เหนือยอดใบหูเล็กน้อยประมาณสองนิ้วมือ ใช้เชือกถ่วงน้ำหนักโดยคำนวณจากน้ำหนักของกระดูกคอข้อที่หัก ระหว่างที่ดึงกระดูก ตอนแรกเธออาศัยยาระงับปวดและยาคลายกล้ามเนื้อ ต่อเมื่อไม่สำเร็จจึงต้องใช้วิธีดมยาสลบแล้วดึงคอแทน

กระบวนการนี้ใช้เวลาแค่หนึ่งชั่วโมง เมื่อพบว่าไม่มีผู้ป่วยเข้ามาอีก หญิงสาวก้าวออกจากห้องผู้ป่วยใน ตั้งใจจะไปรอในห้องพักแพทย์ ในห้องพักแพทย์นั้นมีกิจกรรมหลายอย่าง ทั้งคอมพิวเตอร์ โทรทัศน์สำหรับดูรายการต่างๆ ไปถึงคาราโอเกะหรือตารางหุ้น เกม ห้องทำอาหาร แต่สำหรับเป็นหนึ่งนั้น เธอมักอ่านหนังสือหรือนิตยสารเป็นส่วนใหญ่ นิสัยรักการอ่านนี้เองช่วยให้ช่วงเวลาในรั้วมหาวิทยาลัยที่ไม่มีเพื่อนสนิทเป็นตัวเป็นตนผ่านพ้นไปได้ราบรื่น

ผีเสื้อสะดุดเมื่อพบว่าประตูห้องเป้าหมายที่อยู่ถัดไปลิบๆ ถูกผลักเปิด ผู้ก้าวออกมาคือนายแพทย์รุ่นพี่แผนกเดียวกัน ตอนนี้อยู่ในชุดเสื้อยืดคอกลมกับกางเกงขาวผ่าเดินมเข้รูป กระทั่งรองเท้าก็เป็นตะมุตะมิ

โรงพยาบาลเอกชนระดับกลางไม่จำเป็นต้องมีประสาทศัลยแพทย์อยู่พร้อมหน้ากันหลายคน ไม่ต้องมีหัวหน้าแผนก และบางแห่งนับรวมเข้าไปในแผนกศัลยกรรมทั่วไปด้วยซ้ำ แต่เลศวิชาญเวชแแยกแผนกประสาทศัลยศาสตร์ออกมาโดยมีนายแพทย์เป็นเอก บิดาของเธอเป็นผู้อำนวยการและยังอุทิศส่วมีลูกน้องอีกถึงสองคน คือเป็นหนึ่งในห้าพื้น ในเวลาปกติที่ไม่มีเหตุฉุกเฉินยิ่งใหญ่ พวกเขาผลัดกันเข้าเวรทีละคน ตัวผู้อำนวยการนั้นต้องเข้าบ่อยกว่า เพราะมีภาระงานบริหารและการเข้าประชุมต่างๆ

บายวันศุกร์นี้เป็นเวรของเป็นหนึ่งในห้า อีกทั้งไม่มีเหตุการณ์จำเริญใดๆ หลังราวตีห้า เข้าเข้าเยี่ยมคนไข้ที่นอนแอดมิตอยู่ในโรงพยาบาลแล้ว ฟ้าพื้นคงไปใช้ฟิตเนสของโรงพยาบาล เล่นเสร็จแล้วจึงอาบน้ำแต่งตัวใหม่โผล่มาในสภาพนั้น บางทีเขาอาจจะเข้ามาเอาของ หรือพบใครบางคน

อย่างไรก็ตาม เป็นหนึ่งลอบสายหน้า ไม่ใช่เพราะฟ้าพื้นดูไม่ดี ว่าที่จริง รูปลักษณ์อย่างเขานั้น ต่อให้เสื้อผ้าแยกกว่านี้อีกสิบเท่า ฟ้าพื้นก็ยังเอาอยู่ แต่นั่นไม่ใช่ในฐานะของคนเป็นแพทย์ ที่ถึงจะไม่ได้อยู่ในชั่วโมงทำงานในทัศนคติของเธอ เขาก็ควรต้องแบกภาพลักษณ์ความเป็นแพทย์ที่ดีอยู่นั่นเอง

ฟ้าพื้นมีรูปร่างสูงโปร่ง เป็นนักกิจกรรมตัวยง อันดับต้นๆ ของกิจกรรมเหล่านั้นก็คือการออกกำลังกาย ไม่ต้องแปลกใจถ้าวันดีคืนดีหมอฟ้าพื้นจะมีรูปถ่ายว่าไปปรากฏตัวอยู่ตามโครงการวิ่งมาราธอน ไตรกีฬา ปีนผา ฯลฯ ด้วยเหตุนี้ ทุกพื้นที่บนร่างกายเจ้าตัวจึงแข็งแรงอัดแน่นไปด้วยกล้ามเนื้อ ผิวเนียนละเอียดเป็นสีเข้มขับแรงดึงดูดแห่งบุรุษเพศล้นเหลือ ยิ่งกอบปรกับโครงหน้าโดดเด่น ดวงตาขี้เล่น และรอยยิ้มเหมือนกำลังนึกทำอะไรสักอย่างตลอดเวลา ฟ้าพื้นจึงไม่เคยตกอันดับหนุ่มทรงเสน่ห์เลย แล้วรอบตัวของเขาก็แทบไม่เคยว่างจากสาว ๆ เลยเช่นกัน

กระทั่งตอนนี้ เดินออกจากห้องพักแพทย์มานิดเดียว เป็นหนึ่งก็เห็นนางพยาบาลสาวอีกรายโผล่ตามออกมาส่งของให้ ฟ้าพื้นหัวเราะพลางยกมือ

แต่จะท่ายทอยทำนองเขินอาย เป็นไปได้ว่ารุ่นพี่จะลืมนองไว้เลยวะเข้ามาเอาจริงๆ

ขนาดเข้ามาเอา ก็ยังมัวแต่คุยกับสาวๆ จนลืมนอง!

ชายหนุ่มพูดอะไรอีกคำกับนางพยาบาลแล้วหันกลับ จุดมุ่งหมายของฟ้าพื้นไม่ใช่ทางที่เป็นหนึ่งกำลังเดิน เจ้าตัวจึงไม่ทันสังเกตเห็นเธอ

แล้วถ้าทันสังเกตเห็น พี่พื้นจะทำยังไงนะ

ภาพเหตุการณ์เมื่อเข้าค่อยๆ สะบัดเปลวหวนมากลบภาพตรงหน้าราวแปดนาฬิกา เป็นหนึ่งขับเซฟโรเลตครุซคันสีขาวเข้ามาในลานจอดของโรงพยาบาล ดีใจที่แม่มาถึงค่อนข้างสาย แต่ยังทันของจอดด้านข้าง มันเป็นช่องที่ดีที่สุด เพราะที่จอดรถของที่นี่แบ่งช่องไว้เขียนจัด หากต้องจอดตรงกลาง เวลามีคนอื่นขนาบข้างจะเปิดประตูได้ยากเย็น

ด้วยที่จอดนั้น ประสาทศัลยแพทย์สาวก้าวลงจากรถได้อย่างสบายใจ กำลังจะก้าวเข้าตึก ก็พอดีได้ยินเสียงทักจากลูงยามคนขยัน ‘ระวังชี้หมานะครับ!’

‘คะ?!’ คนถูกทักสะดุ้งน้อยๆ หยุดก้มมองปลายเท้าแทบไม่ทัน ต่อเมื่อเห็นเพียงพื้นเปล่าว่างจึงหันไปทางต้นเสียง ‘ไม่เห็นมี’

‘ผมกวาดไปรอบนี้ตั้งแต่เช้าแล้ว ไม่รู้มันวิ่งมาอีกที่เมื่อไหร่’ เสียงเดิมพูดต่อ คนหันเพ็งเห็นว่าคู่สนทนาของลูงยามไม่ใช่เธอ

ภายใต้ท่าทางมสง่า เจ้าของฉายา ‘นางฟ้านิรโรคัลย์’ ก็หลุดโก๊ะได้ไม่ต่างจากมนุษย์ผู้หญิงสามัญ ดีว่าทุกครั้งที่เกิดเหตุการณ์พรรค์นี้ ด้วยภาพลักษณ์ กับทั้งทักษะกลบเกลื่อนแนบเนียนว่องไว เป็นหนึ่งรอดความอับอายมาได้ตลอด อย่างมากก็แค่เก็บอาการหน้าผ่าวไว้กับตัวเอง

เมื่อเข้า ทักษะเดิมกำลังจะถูกหยิบใช้ ถ้าไม่เพราะเห็นว่าคนที่ลูงยามกำลังคุยด้วยคือฟ้าพื้น!

ใบหน้าร้อนยิ่งร้อนวูบ ไม่รู้เพราะอะไร เกิดเรื่องทำนองนี้ที่ไร ฟ้าพื้นเป็นต้องอยู่ไม่ไกลเธอทุกที แล้วราวกับมีตาเหมือนแมลงวัน เจ้าตัวจะหัน

เห็นทำเป็นประหลาดของเธอเสมอ

อย่างไรก็ดี แทนที่จะทำล้นซ้ำให้เธอยิ่งขวยเหมือนทุกครั้ง คราวนี้ รุจน์ที่อยู่ชดห่างไกลจาก ‘ความเป็นแพทย์ที่ดี’ กลับเบี่ยงหน้ากลับไป ยืนคุยกับลุงยามและไม่สนใจเธอเสียเลยๆ

‘รีบกวาดไปทิ้งก็ดีครับลุง เดี่ยวมีใครขับรถมาเหยียบลอะเทอะจะงานหนัก’

‘โชคดีที่ตอนคุณหมอบีบเข้ามา ทันหลบก่อนนะครับ’

อย่างไม่ทันตั้งใจ เป็นหนึ่งปรายตาไปยังด้านหลังของแพทย์หนุ่มรุจน์ที่ ปกติฟ้าฟืนที่จักรยานมาทำงาน ทว่าตั้งแต่กรุงเทพฯ เต็มไปด้วยฝุ่น pm 2.5 ได้ยินว่าเจ้าตัวหันมาขับรถแทน เพราะอย่างน้อยยังติดเครื่องฟอก อากาศได้ เป็นหนึ่งเคยหยั่นในใจ ไหนละคนออกปากว่ารักโลก สุดท้าย พอโลกเริ่มไม่รักตัวเอง ก็เปลี่ยนอุดมการณ์มาขับรถเพิ่มฝุ่นกับเขาเหมือนกันแหละ!

เมื่อเช้า เธอไม่ทันหยั่น เพราะภาพที่เห็นคืออีโคคาร์ของฟ้าฟืนจอด ซ้อนคันอยู่ด้านใน

ใช่ เขาจอดซ้อน ทั้งที่มาถึงก่อน ยังเหลือช่องจอดที่เธอเพิ่งเข้าไปจอด เมื่อครู่...

‘ผมช่วยเผื่อให้ก่อนก็ได้ จะได้ไม่มีใครพลาด ลุงรีบไปเอาไม้กวาดมา เถอะ’

‘ขอบคุณครับคุณหมอ’

นอกจากไม่หันซ้ำ ฟ้าฟืนยังทำเหมือนหาข้ออ้างไม่เดินมาสมทบเธอ เสียเลยๆ

ทำไม่...

ตั้งคำถาม ทั้งๆ ที่ปกติเธอมักภาวนาให้เขาไปไกลๆ

หน้าซ้ำ ทันทีที่คำถามถูกตั้ง บางความคิดที่เหมือนจะตกตะกอนอยู่ ก้นใจมาพักใหญ่ก็พลันลอยเอ่อ

นี่เขาโกรธเราหรือ

ตั้งแต่เหตุการณ์ในห้องสอบสวนความผิดเข้าวาน เป็นหนึ่งยังไม่ได้คุยกับรุ่นพี่อีกเลย อันที่จริง แทบไม่มีโอกาสแม้แต่มองหน้าหรือสบตากันตรงๆ

เวรของประสาทคล้ายแพทย์เวียนกันทีละคน จะได้เจอหน้ากันก็แค่ช่วงราวน์เช้า หรือตอนที่คนหนึ่งกำลังจะเข้า อีกคนกำลังจะออกเวร เมื่อวานเป็นเวรของเขา ราวน์เช้าเสร็จ เป็นหนึ่งไม่ได้ยู่รอพบ เพราะวางสายจากมารดาของมิลาน เธอก็รีบตั้งไปหารายนั้นด้วยความเป็นห่วง แล้วความวุ่นวายก็ทำให้ไม่มีเวลาโทร. หาฟ้าพื้น อันที่จริงถึงมีเวลา เธอก็อาจไม่รู้รู้สึกสะดวกใจที่จะโทร. หาญาติ ในเมื่อปกติคนที่เป็นฝ่ายโทร. ล้วนคือเขา

ยิ่งมาเจอกันอีกที ฟ้าพื้นกลับทำท่าทางเช่นนี้ บ่นบ่นอย่างที่ไม่เคยทำมาก่อน! เป็นไปได้ว่าเขาไม่พอใจที่เธอเป็นหนึ่งในสาเหตุอันทำให้เรื่องลูกร้าย ถ้าคืนก่อนหน้าเป็นหนึ่งในรับโทรศัพท์แล้วเข้ามาดูแลธไนท์ทันการ เรื่องก็อาจไม่เลยเถิดจนรู้ไปถึงหูพ่อของเธอ และเขาจะไม่ต้องถูกเรียกตำหนิหรืออาจถูกลงโทษ

ว่าแต่ นี่ฟ้าพื้นถูกพ่อลงโทษจริงๆ หรือ

เป็นหนึ่งรู้ว่าเรื่องคราวนี้ค่อนข้างร้ายแรง เพราะแต่ไรมา พ่อรักใคร่กลมเกลียวฟ้าพื้นเสียยิ่งกว่าเธอซึ่งเป็นลูกแท้ๆ หญิงสาวจึงเข้าใจว่าหนนี้อย่างมากพ่อก็คงแค่คาดโทษ หรือเปลออๆ จะเอาหูไปนาเอาตาไปไร่ด้วยซ้ำ เพราะคนไข้ก็ได้รับการรักษาทันเวลาแล้ว

พ่อลงโทษอะไรฟ้าพื้นนะ

จดจ้องอย่างจะสบเข้าไปในตาของอีกฝ่าย รู้ว่าเขาเท่าทันว่าถูกเธอมอง แต่แสรังไม่ยอมหันมา ทำยที่สุด เป็นหนึ่งจึงหมุนกลับแล้วก้าวฉับๆ หนีขึ้นอาคาร บอกตัวเองว่า ก็เรื่องของเขา! ทุกอย่างจะไม่เกิดขึ้นเลยถ้าเขาทำตัวดีๆ ไม่ใช่หาทางแหกคอกตลอดเวลาแบบนี้

ถึงตอนนี้ คนแต่งตัวแหกคอกกำลังจะก้าวออกจากบริเวณหน้าห้อง

พักแพทย์ อย่างไรก็ตาม ปลายเท้าของเขาสะดุด จากนั้นหมุนตัวกลับไปอีก
ทาง

ไปห้องน้ำ?

เป็นหนึ่งในเสมอมงทิกที่เจ้าตัวตั้งใจจะไปแต่ต้น แปลกใจเมื่อพบว่านาง
พยาบาลรายหนึ่งกำลังก้าวนำตำรวจสองนายเข้ามา

“หมอหนึ่งคะ” พยาบาลรายดังกล่าวเห็นเธอเข้าก็รีบร้องเรียก

เป็นหนึ่งในหยุดยีนรอ สายตาตั้งคำถาม

“คุณตำรวจมาขอพบคะ”

เธอมองสองคนหลังที่ยืนขึงขังจ้องมา “แต่ว่าตอนนี้เป็นเวร คนไข้อาจ
จะเข้ามา...”

“รบกวนไม่นานนะครับ” นายตำรวจรายที่ดูจะมียศสูงกว่าพูดแทรก

เป็นหนึ่งในไม่ชอบให้ใครพูดแทรก

อย่างไรก็ตาม เจ้าตัวพูดต่อว่า “เรื่องการตายของคุณมิลานครับ”

หญิงสาวจึงจำพยักหน้ารับเรียบๆ

จังหวะที่กำลังจะก้าวต่อไปด้วยกัน ปรายตาหันเห็นฟ้าพื้นก้าวออกมา
จากหลังห้องน้ำ ตอนนั้นเองเธอสังเกตเห็นว่าถึงชุดจะลายพริ้ว ทว่าอารมณ์
ของเขาเป็นสีขาและดำตลอดร่าง

บทสนทนากับนายตำรวจนั้นอยู่แวดล้อมเรื่องราวของมิลาน ในฐานะ
เพื่อนสนิท เป็นหนึ่งถูกขอให้เล่าว่าเจ้าตัวใช้ชีวิตอย่างไร ติดต่อกับใครบ้าง
โดยเฉพาะช่วงวันสุดท้ายก่อนเกิดเหตุน่าสลดใจ

“ถ้าจะให้เล่าชัดเจนก็ตอบไม่ค่อยถูกเหมือนกันนะคะ เพราะมิลค์เขา
ไม่ได้มีงานทำเป็นหลักเป็นแหล่ง แล้วก็ชอบทำอะไรรูทีนด้วย” คำพูด
หยุดลงเล็กน้อยเพื่อเรียกความคิด ตอนนั้นเธอกับนายตำรวจทั้งสองเข้ามา
อยู่ในห้องประชุมขนาดเล็กของโรงพยาบาล เนื่องจากแพทย์ที่นี่ไม่มีห้อง
ทำงานเป็นส่วนตัว นายตำรวจคนหนึ่งเป็นผู้ยิงคำถาม ขณะผู้ติดตามนั่งอยู่

ห่างออกไป รับหน้าที่พรหมนี้วันทีกลลงในคอมพิวเตอร์แลบท็อป

“ส่วนใหญ่มิลค์เขาก็ไปสังสรรค์กับเพื่อน หรือไม่ก็ไปเที่ยว ไปชอปปิง อ้อ ระยะเวลาที่ซัดหนอยก็คือตามกรี๊ดดารา แต่ว่าวันที่เกิดเรื่อง รู้สึกว่ามิลค์จะไปดูหนัง ดิฉันยังเห็นเขาลงรูปในไอจีช่วงบ่ายๆ เลย หนึ่งตลกด้วย จากนั้นน่าจะกลับเข้าคอนโดเลย เพราะคืนนั้นแม่เขานัดจะมาค้าง แม่มิลค์เพิ่งกลับจากต่างประเทศนะค่ะ”

“คุณอ้อมรู้ได้เล่าให้เราฟังเหมือนกัน” ผู้ฟังพยักหน้า ก่อนเริ่มคำถามใหม่ “คุณหมอพอจะทราบมั๊ยครับว่า ก่อนหน้านั้นคุณมิลานเธอมีเหตุซัดแย่งกับใครบ้างรึเปล่า”

“ซัดแย่งยังไงล่ะคะ มิลค์เป็นคนปากไว ใจร้อน คุณพอนึกภาพออกใช่มั๊ย แต่ดิฉันว่าถ้าเป็นเรื่องกับใครจริงๆ จังๆ ก็เห็นจะไม่มี ไม่อย่างนั้นเขาคงต้องเล่าให้ดิฉันฟังบ้างแล้ว”

คนตอบวรรณคดีหนึ่ง จ้องตาผู้สอบถาม “ถามอย่างนี้ ตำรวจกำลังคิดว่าการตายของยายมิลค์ไม่ใช่...”

“เรายังไม่ได้สรุปอะไรในตอนนี้นะครับ”

เป็นหนึ่งในรับทราบ ครอบครวัของมิลานไม่ใช่คนตัวเล็กๆ แล้วพ่อของเพื่อนก็คงไม่ยอมปล่อยให้เรื่องนี้ไปง่ายๆ

แต่ถึงอย่างไร เธอก็ยังหวัง “พูดตามตรง ฉันเองก็ไม่คิดว่ามิลค์จะฆ่าตัวตาย”

อีกฝ่ายจ้องตรงเข้ามาในตาเธอ “ทำไมครับ”

แพทย์สาวเล่าความคิดที่ติดอยู่ในหัว รอยยิ้มของเพื่อน ความรักชีวิตของเพื่อน และชีวิตอันปราศจากความเศร้าหมองของเพื่อน “ไม่มีสาเหตุอะไรที่มิลค์จะฆ่าตัวตายเลย”

“ผมเข้าใจ” คำตอบอันกปรดด้วยท่าทางเรียบเฉย ราวกับว่าความตายของเพื่อนเธอเป็นเรื่องเรื่องเปื่อยไร้สาระ จุดอารมณ์ของเป็นหนึ่งในขั้นมาเล็กน้อย

“ถามจริงๆ นี่ผลการชันสูตรศพออกมารึยังคะ”

“คุณหมอ ใจเย็นๆ ครับ”

หญิงสาวถอนหายใจ “ขอโทษค่ะ อย่างที่บอก ดิฉันไม่เชื่อเลยว่า...”

คำชะงัก ความรู้สึกบางอย่างพุ่งอัดจากอกขึ้นมาที่คอ เข้ามาในปาก มันคือตัน ไม่สามารถพูดอะไรได้

อันที่จริง เป็นหนึ่งนึกว่าความเศร้าที่ตัวเองพยายามเก็บกลั้นนั้นได้ กร่อนสลายไปแล้ว เธอบอกให้ตัวเองตั้งสติ แล้วยอมรับการสูญเสียครั้งนี้ ยายมิลค์จะไม่โผล่กลับมาถึงเราออกจากสังคมไหนไปยึดไว้กับตัวเองอีก!

คนเรายอมรับความจริงได้ ก็น่าจะเข้มแข็งขึ้นได้มิใช่หรือ ไม่คิดเลยที่แท้ความเศร้านั้นเพียงแต่หดซ่อนอยู่ใต้เปลือกประาะ พอถูกแรงภายนอก กะเทาะก็พร้อมจะแตกพัง

ให้ถึงอย่างไรเธอก็พยายามเก็บกดมันไว้ เม้มปาก กลืนน้ำลาย กะพริบตาถี่ๆ ให้น้ำตาตัวเองหายจากคลองตา ยกมือปฎิเสธกระดาศหิซซุที่ คู่สนทนาสาวแล้วยื่นให้

ครั้นกลับสู่สภาวะปกติ หญิงสาวเปลี่ยนเป็นประโยคใหม่ “ยังมีอะไร จะถามดิฉันมั๊ยคะ”

โศครุที่นั่นเป็นโรงพยาบาลเอกชน ถ้าเป็นโรงพยาบาลรัฐ อย่าหวังเลย ว่าเธอจะปลื้มตัวออกมาได้เช่นนี้ คนไข้จะถูกส่งตัวเข้าห้องผ่าตัดคนแล้ว คนเล่า ถึงอย่างไรชีวิตของคนที่ยังอยู่ก็ต้องสำคัญกว่าคนที่ตายไปแล้ว

นายตำรวจพยักหน้า “ขอถามถึงตอนที่เกิดเหตุ ตอนนั้นคุณหมอกำลังทำอะไรอยู่ที่นี่ครับ”

“ดิฉันกำลังพักอยู่ที่บ้านกับคุณแม่ค่ะ” โดยไม่ต้องให้อีกฝ่ายถาม เป็นหนึ่งเพิ่มรายละเอียดให้เอง “อยู่แถวราชเทวี”

“พักกันอยู่สองคน?”

“มีลูกจ้างอีกคน แล้วก็คุณพ่อ คุณพ่อก็ทำงานเป็นเจ้านายดิฉันที่ โรงพยาบาลนี้ค่ะ ปกติถ้างานเยอะแ่กจะพักที่คอนโดลระเวกนี้ วันนั้นก็

เหมือนกัน”

“ได้ยินว่าช่วงที่เกิดเหตุ คุณพ่อของคุณผ่าตัดรักษาคนรักของคุณ มิลานอยู่ที่นี้”

“ค่ะ”

อีกฝ่ายผงกศีรษะ “ตอนนี้อาการของเขาเป็นยังไงบ้างครับ”

“ดิฉันไม่ได้เป็นคนดูแลโดยตรงนะคะ เท่าที่ทราบ ตอนนั้นเขาสมอง ซ้ำแล้วก็มีเลือดออกในสมองด้วย ปกติกรณีแบบนี้ หลังจากผ่าเอาเลือดออก มาแล้ว สมองจะค่อยๆ บวมขึ้นในเวลาไม่กี่ชั่วโมงค่ะ เราจะให้ยาลดสมอง บวม ถ้าจะฟื้นก็คงอีกหลายวัน”

“ไม่มีพยานที่สามารถบอกได้เลยว่าคืนนั้นคุณธโนทัยกำลังทำอะไรอยู่ที่ไหน ก่อนที่จะมาประสบอุบัติเหตุในเวลาเกือบๆ สองทุ่ม”

“แต่...”

คำของเธอยกมุมปากของคู่สนทนาอย่างชื่นชมในความเท่าทัน

“ใช่ครับ ‘แต่...’ เจ้าตัวร้ายเสียง “ดูจากจุดที่รถเกิดเหตุ มีความเป็นไปได้ว่าเขาอาจเพิ่งออกมาจากคอนโดของคุณมิลาน เราคงต้องรอเขาฟื้นมา พูด”

มีคำถามที่ไม่สลักสำคัญอีกเล็กน้อยก่อนบทสนทนาจะจบลง เป็นหนึ่งก้าวนำนายตำรวจทั้งสองออกจากห้อง “ดิฉันขอส่งแค่นี้ค่ะ ต้องกลับไปอยู่ที่...”

“ไม่เป็นไรครับ” คนในชุดสีกากียิ้มให้ “เรายังไม่กลับตอนนี้”

เรียวก้าวหลังแว่นตาทรงกลมของแพทย์สาวเล็กขึ้นเล็กน้อยแทน

คำถาม

“จะขอคุยกับคุณหมอฟ้าฟื้นต่อ”

ฟ้าฟื้น?

เป็นหนึ่งในเรื่องงวย ครู่ก่อนที่เห็นเขา เธอนึกว่าเจ้าตัวมาเอาของ และได้ออกไปแล้ว นี่แสดงว่า...

“มีอะไรเกี่ยวกับเขาด้วยหรือคะ”

อีกฝ่ายเงยหน้าไปอีตี่ใจคล้ายไต้รตรง และแล้วตัดสินใจตอบ พร้อม
สายตัจ้องทะลุเข้ามาในตาเธอละม้ายจับสังเกต

“เราเช็กโทรศัพท์ของคุณมิลานพบว่า ระยะเวลาหลังเธอโทร. หากุณหมอ
ฟ้าฟีนบ่อยๆ ครับ”

๓

ตำสั๊กทินักฝุ่น

ร้านอาหารราคาเเยสำหรับเจ้าหน้าที่โรงพยาบาลในเวลานี้มีคน
บางตาลง เนื่องจากเลยเวลาบ่ายมาพักใหญ่แล้ว ถึงกระนั้นเจ้าของร้านรอบๆ
ลานที่นั่งอันเต็มไปด้วยโต๊ะเก้าอี้ก็ยังไม่วายไม่จบ เสียงฉี่ฉ่าและควันจาก
การประกอบอาหารยังปรากฏขึ้นที่มุมนั้นมุมนี้ กลิ่นหอมอวลลอยอยู่ใน
อากาศ ชนิดว่าแค่ประตูกระจกทางเข้าด้านหน้ามีคนเปิดออกเล็กน้อย เป็น
หนึ่งซึ่งย็นหลบมุมอยู่ด้านนอกก็จะได้กลิ่น

รอกะทั่งบุคคลเป้าหมายรับชามก๋วยเตี๋ยวมาวางยังโต๊ะหนึ่ง จากนั้น
เดินไปซื้อน้ำเปล่า ประสาทศัลยแพทย์สาวก็รีบก้าวมานั่งลงตรงข้ามโต๊ะ
ด้วยเหตุนี้ ทันที่ที่รายนั้นหมุนตัวกำลังจะก้าวกลับมา ปลายผีเท้าจึงมีอัน
ชะงักน้อยๆ ในที่สุด ร่างสูงในเสื้อขาวดำลายพริ้วจึงเดินต่อมายังโต๊ะตัว
เก้า นั่งลงเผชิญหน้ากับเธอ

ฟ้าพื้นเข้าไปคุยกับตำรวจนานพอๆ กับเธอ เป็นหนึ่งฝากให้นาง
พยาบาลรายหนึ่งช่วยจับตาแล้วรายงานทันทีที่เธอออกมาจากห้องสอบปากคำ
โชคดีตอนนั้นไม่มีคนไข้ เธอจึงรีบตุ้มตุ้้นมาหา รุ่ณพีถึงที่นี้

คนตรงข้ามโตะยังดูสดใส ไม่มีริ้วเหวเหินดเหนียวสะท้อนใจใดๆ เลย แวบแรกที่เขาเห็นเธอ ความประหลาดใจที่ปรากฏขึ้นในดวงตาสีน้ำตาล เข้มกลมโตนั้น น่าจะเป็นเพราะเห็นเธอมานั่งอยู่ที่นี้อย่างปัจจุบันทันด่วน มากกว่า เพียงแวบถัดมา แววดังกล่าวก็หาย แทนที่ด้วยความสงบอันแสดงว่าเจ้าตัวน่าจะประเมินได้อยู่แล้วว่าสักวันเธอจะต้องตามมาพบ

“หนึ่งมีเรื่องอยากคุยกับพี่คะ”

“ชัดเลย” “ไม่ว่าฟ้าพื้นจะรู้สึกกับเธอเช่นไรในตอนนี มุมปากของเขาก็ยังเผยยิ้มซนๆ คล้ายเด็กชายเจ้าเล่ห์ ชายหนุ่มใช้ปลายตะเกียบกระทุ้งกับโตะเบาๆ เพื่อให้ช่องกระดาศที่หุ้มอยู่ขาด ระหว่างนั้นเอียงคอ พยักพยิดไปที่ก่ายเดี่ยวเนื้อตรงหน้าเป็นเชิงถาม

“กินอะคะ หนึ่งเรียบร้อยแล้ว”

“อ้อ ไม่คลื่น”

“ไม่ใช่ออย่างนั้น!” ทั้งที่มีบุคลิกเรียบเฉย และเก็บกลิ่นอารมณ์ได้ดี เจอฟ้าพื้นกวนประสาทที่ไร เป็นหนึ่งก็ไม่วายหลุดขุน

เขาจงใจล้อเลียน!

รุ่นพี่รู้ว่าเธอได้รับคำสั่งจากมารดาให้รับประทานแต่อาหารจืดๆ ซืดๆ เพื่อสุขภาพ จืดๆ ซืดๆ ไม่ต่างจากชีวิตของเรา! สายตาของอีกฝ่ายมักมีนัย เช่นนี้ เป็นหนึ่งไม่อยากจะคิดว่ามันเป็นนัยเดียวกับที่นายแพทย์เป็นเอกผู้เป็นพ่อมองเธอ และมองแม่ของเธอ

คุณธรรมย์ลักษณะผู้เป็นมารดาเป็นคนจู้จี้และอนุรักษนิยมสูง เป็นหนึ่งสนิทกับแม่และถูกฝังหัวจนมีลักษณะคล้ายๆ กัน ไม่ถึงกับจุกจิกเท่า แต่ นั่นละ พ่อกับฟ้าพื้นก็ยมองว่าเธอกับแม่มีลักษณะคล้ายๆ กัน นั่นทำให้ชายทั้งสองเป็นมนุษย์จำพวกที่เข้ากับเธอได้ยาก

“ล้อเล่นน่า” ทำเธอหลุดจากคราบ ‘นางฟ้า’ ได้สำเร็จ อีกฝ่ายก็ยิ่งเผยรอยยิ้ม “ที่พยักหน้าเนี่ย จะขออนุญาตหนึ่งกินไปด้วยคุ้ยไปด้วยต่างหาก”

คนถามทำตาใสแจ้ว จนเป็นหนึ่งในรู้สึกปุดๆ ขึ้นมาอีกระลอก แต่ก็

เพราะรู้ว่าถ้าเธอ ‘หลุด’ อีก เจ้าตัวจะยิงได้ใจ จึงพยายามสูดลมชุ่มใจ พุดต่อไปเหมือนไม่ได้ยิน

“เรายังไม่ได้คุยกันเลยตั้งแต่วันที่พี่ถูกเรียกไปสอบสวนความผิด”

คนตรงหน้ากำลังคืบเส้นเล็กขึ้นมาเป่าไล่ควัน ได้ยินอย่างนั้นก็หยุดเป่า ยิ้มเฉย “ห่วงพี่หรือห่วงคดีของเพื่อน เอาตรงๆ?”

เห็นมัย จะไม่ให้ ‘เกลียด’ เขาได้อย่างไร!

“ไม่ได้ห่วงใครเป็นพิเศษหรอกค่ะ!” ให้ถึงอย่างไร ปลายเสียงก็ยังติดกระแทก ความตั้งใจแรกที่กะจะถามเจ้าตัวว่าถูกลงโทษอะไรบ้าง และอาจจะ...ขอโทษที่วันนั้นเธอไม่ทันได้รับโทรศัพท์ ทั้งที่ไม่จำเป็นต้องขอโทษเลย มีอันลับไปสิ้น

“มิลค์เองก็...ตายไปแล้ว หนึ่งแค่อยากรู้”

“ว่าแล้ว ต้องผิดหวังตลอด” ทำสายศิระระบ่นกระปอดกระแปดนั้น เป็นการแสดงระดับรัชดาลัย คือเล่นใหญ่เหมือนกลัวคู่สนทนาไม่รู้ว่าจะใจเสแสร้ง

เกลียดพี่ เกลียดทำทางแบบนี้ของพี่ชะมัดเลย!

ทำทางแบบนี้ ครั้งแรกที่ได้เห็น เป็นหนึ่งยังเป็นน้องใหม่ในคณะแพทยศาสตร์

นักศึกษาแพทย์ปีหนึ่งยังมีชีวิตเหมือนนักศึกษาส่วนใหญ่ เรียนจันทร์ถึงศุกร์ เฉพาะพุธกับศุกร์เลิกครึ่งวัน จึงมีเวลาทำกิจกรรมต่างๆ ได้มาก วันพุธมิลานมักมาจิกตัวเธอไปกินข้าว ซื่อของ หรือดูหนังด้วยกัน ส่วนวันศุกร์เพื่อนมีเรียน เป็นหนึ่งจึงเป็นอิสระ เธอมักเดินเข้ามาในบ้านหนังสือเก่าข้างมหาวิทยาลัย ภายในร้านมีทั้งหนังสือภาษาไทย ภาษาอังกฤษ และภาษาต่างชาติอื่นๆ เรียงรายอยู่บนชั้น แม้แต่ที่พื้นก็วางทับกันเป็นตั้งๆ จนบีบเหลือทางเดินคับแคบ ถึงกระนั้น สำหรับหนอนหนังสือ มันกลับเป็นทางเดินที่ลึกลับกว้างใหญ่ และชวนก้าวเข้าไปค้นหาการุสมบัติ

แน่นอน มิลานเกลียดที่นั่น เจ้าตัวนี้หัวหน้าเมื่อรู้ว่าเพื่อนสนิทเสียเวลา

ขลุกอยู่ในนั้นได้คราวละครึ่งชั่วโมงขึ้นไป

‘ همینกระดาษ ไม้รู้มีเชื้อราด้วยรีเปลา แกเป็นหมอน่าจะรู้ณะว่ามันอันตราย!’

เป็นหนึ่งในรู้ว่าเพื่อนไม่ได้เป็นห่วงเธออย่างปากว่า มิลานขัดใจมากกว่าที่ไม่ทำตามสิ่งที่เจ้าตัวแนะนำกึ่งๆ ลัง

‘บ้านก็ไม่ได้จน แม่แกก็ไม่ได้ให้วันละห้าสิบบ ทำไม่ไม่ไปเดินในร้านหนังสือใหม่ บรรยากาศดีๆ อยู่ในห้างสว่างๆ แล้วก็เย็นสบาย’

เพราะเล่มที่อยากอ่าน เราก็อ่านไปหมดแล้วนะซี!

ตอนที่อยู่ในร้านหนังสือเก่าแห่งนี้ เวลาส่วนใหญ่ของมันเป็นหนึ่งหมุดไปกับการพลิกหน้าหนังสือเรื่อง *ดอนกิโฆเต้* ฉบับภาษาอังกฤของเวิร์ดสเวิร์ธ อีดิชันส์ มันใช้กระดาษเปเปอร์แบ็ก ทำให้มีน้ำหนักร่อนข้างเบา แม้หนังสือจะค่อนข้างหนา ปกเปื้อย กระดาษข้างในบางส่วนก็เป็นด่างดวง แต่ทั้งหมดนั้นไม่อาจกลบประกายวิบวามของเนื้อหา

หญิงสาวได้ยินชื่อเสียงของวรรณกรรมเรื่องนี้มายาวนาน เรื่องราวล้อเลียนเสียดสีนิยายอัศวิน อันว่าด้วย อลอนโซ่ กีฆาโน่ หรือที่รู้จักกันในนาม ดอนกิโฆเต้ สุภาพบุรุษชนบทวัยเกษียณที่อาศัยอยู่ในแคว้นลามันซ่า หมกมุ่นกับนิยายอัศวินจนวิกลจริต เกิดอุดมการณ์อยากเป็นอัศวินผู้เยี่ยมหาญขึ้นมาบ้าง จึงออกเดินทางช่วยเหลือเหยื่ออธรรม โดยหาว่าไม่ว่า แท้ที่จริงตัวเองได้ก่อเรื่องวินาศสันตะโรให้ใครต่อใครไม่รู้จบสิ้น

หลังจากเข้าๆ ออกๆ ไปลูบๆ คลำๆ หนังสือเล่มนั้นอยู่นาน วันหนึ่งระหว่างกำลังพลิกอ่านข้อความในนั้นซ้ำเป็นรอบที่ห้า หญิงสาวก็ต้องสะดุ้งตกใจเพราะมีเสียงดังข้างตัว

‘นี่!’

เงยหน้าขึ้น ปรากฏว่าคนที่ยืนเกาะชั้นหนังสือข้างๆ แล้วโผล่หน้ามาคือชายหนุ่มหน้าคมผิวสอสีฟอมกะหรั่ง รอยยิ้มสว่างไสว ทว่าดวงตามีประกายกระตือรือร้น ดูกึ่งๆ น่ากลัวชอบกล

เจ้าตัวพุกหน้าทำนองคะยั้นคะยอ ‘ถ้าไม่มีตั้งค์ พี่ออกให้ก่อนก็ได้ นะน้อง’

เป็นหนึ่งในมุ่นคิ้ว หันไปรอบๆ ตัว

ไม่มีใคร

‘เรานะแหละ เห็นมาตุเล่มนี้ทุกวันศุกร์เลยไม่ใช่เหรอ ทำทางจะอยาก ได้มากๆ ทำไม่ไม่ซื้อไปล่ะ’

ได้รับคำยืนยันว่าชายแปลกหน้าทำทางไม่น่าไว้ใจกำลังคุยกับตัวเอง เป็นหนึ่งเบนหน้ากลับ สอดหนังสือคืนชั้น แล้วเริ่มขยับตัวหนี

‘เฮ้ย ทำไมวางชะละะ’ เจ้าตัวทำหน้าที่ผิดหวัง ‘รู้มี่ยว่าเล่มนี้ละ เซร์บัน-เตส เขียนไว้ตั้งแต่ปี ๑๖๐๕ มันเป็นงานวรรณกรรมชิ้นที่มีอิทธิพลสูงสุดในยุคทองของสเปนเลยนะ’

แล้วก็เป็นวรรณกรรมชิ้นที่ยิ่งใหญ่ที่สุดเรื่องหนึ่งเท่าที่โลกเคยตีพิมพ์ มาด้วย

คิดแค่นี้ใจ ไม่ได้พูดออกไปเป็นเสียง หญิงสาวเสกกลับไปหาเจ้าตัว อีกครั้ง อย่างน้อยตานี้ก็รู้จริง หรือว่าจะจะเป็นพนักงานร้านคนใหม่ เราเลยไม่เคยเห็นหน้า

คำตอบมาเยือนพร้อมกับสาวใหญ่เจ้าของร้าน ราชันย์เพิ่งก้าวตามมา สมทบด้านหลังชายแปลกหน้า ‘พินเขาลูน เพราะเป็นมือสองจากเขาเอง’

‘ที่นี่รับฝากขายด้วยหรือคะ’ เป็นหนึ่งถามเฉพาะกับเจ้าของร้าน เธอ เข้าใจมาตลอดว่าหนังสือทุกเล่มที่นี่ถูกซื้อขาดจากเจ้าของเดิม

‘ไม่ใช่ใช้อย่างนั้นจ๊ะ’ พี่สาวเจ้าของร้านหัวเราะขัน ‘เขาลูน เพราะอยาก ให้มีคนมาอ่านต่อ’

‘เป็นสตอล์กเกอร์จริงๆ ด้วย!’ หญิงสาวตกใจ ทำตกใจของเธอทำให้ อีกฝ่ายหลุดหัวเราะ และแล้วก็ทำทำนั้น...การแสดงระดับรัชดาลัย เล่นใหญ่ เหมือนกลัวคู่สนทนาไม่รู้ว่าจะใจเสาะเสร็จ!

‘เปล้า! เปล่าเลย...’

เป็นหนึ่งในเกลียดเขามาตั้งแต่ตอนนั้นแหละ!

‘แต่ยังงี้ก็เหอะ น้องซื้อเถอะ ซื้อเถอะนี่’ เจ้าของนาม ‘พิน’ ยกมือขึ้นกุมกันตรงหน้า นัยน์ตาแววอน

‘เอ่อ...’

‘ไอ้พิน น้องเขากลัวหมดแล้วเห็นมี้ย’

‘ก็หนังสือมันดีนี่นา ไม่เข้าใจเลย มาอ่านจนจบแล้วจบอีก ชอบขนาดนี้ทำไมยังไม่ยอมซื้อซะที’

เป็นหนึ่งในเบิกตา ถอยห่างออกมาอีกหน่อย

‘ชะ...ขอตัวก่อนนะคะ’ หญิงสาวบอกกับพี่เจ้าของร้าน รีบเผ่นออกนอกตัวอาคาร

‘เฮ้ย! เดียวดิ ไปไหน’

‘แกนั้นแหละจะตามเขาไปไหน ทำลูกค้าพี่หาย’

ได้ยินเสียงดังลั่นจากข้างหลัง หันเห็นคนพูดช่วยยึดแขนชายท่าทางผิดปกติไว้ เป็นหนึ่งจึงถอนหายใจ เร่งฝีเท้าหลบไปด้วยเกรงว่าเจ้าตัวจะหลุดตามมา

วันนั้นระหว่างทางกลับบ้าน หญิงสาวนึกถึงในใจ เราไม่ซื้อไม่ใช่เพราะไม่มีเงิน แต่เพราะมีเงินต่างหาก!

หนังสือเล่มนั้นเก่ามากแล้ว เธอชอบเนื้อหาของมัน อยากอ่านบ่อยๆ แต่ขณะเดียวกันก็อยากเก็บเล่มที่ใหม่อ่อง ปกแข็ง และมีรูปประกอบงดงามอย่างที่เคยเซอร์ชเจอในอินเทอร์เน็ตมากกว่า ในประเทศไทยหาค่อนข้างยาก จะรอบินไปต่างประเทศ แม้ก็ไม่ค่อยเห็นด้วยกับการอ่านหนังสืออ่านเล่นสักเท่าไร ถ้าเห็นเธอแบกหนังสือพอร์ดนั้นกลับมา คงบ่นอยู่นั้น แล้วไม่รู้แล้ว

อย่างไรก็ดี ได้รู้ว่าใครเคยเป็นเจ้าของหนังสือเล่มนั้นมาก่อนก็ดีไปอย่าง บางครั้ง ผู้ชายประหลาดนั้นอาจจะคลั่งจนถึงกับจุ่มพิตลงบนกระดาษแต่ละหน้าก็ได้ เขานึกว่ามันเป็นสื่อหาความรู้สึก ถึงได้คอยตามดูว่าใครจะหยิบมันไปอ่านต่อ แต่คิดก็ชนลูก นี่ทำให้เธอตัดใจง่ายเข้า

ความตั้งใจมีอันพลิกกลับตาลปัตรแค่มิกี่วันถัดมา เข้าวันหนึ่งบนฝาทู้อล็อกเกอร์ของเธอที่มหาวิทยาลัยมีของไม่พึงประสงค์ปรากฏอยู่ ใครบางคนเล่นตลกด้วยการใช้ถุงพลาสติกห่ออะไรบางอย่างแล้วนำมาเบะสกอตช์เทปไว้ บางทีจะเป็นพวกผู้ชายที่พยายามหาทางเข้าใกล้เธอ แต่เป็นหนึ่งไม่เคยสนใจ...

หันมองข้าง ไม่มีใครแอบมองอยู่เลย หญิงสาวจึงตัดสินใจดึงถุงนั้นออกมา

ตกใจเมื่อพบว่าของที่เพอญูร่งจากปากถุง คือหนังสือที่เธอหมายตมาเป็นเดือน

ดอนกิโฆเต้ ของเซอร์บันเตสเล่มนั้น!

ด้านในปกมีโพสท์-อิตแปะไว้ ลายมือขยุกขยิกแทบอ่านไม่ออก แกะความได้ว่า

'เอาเป็นว่าพี่ให้แล้วกัน นานๆ ที่จะเจอคนชอบเล่มนี้เหมือนกัน ดีกว่าปล่อยให้เก็บคาชั้นจนโดนปลวกแทะ'

เป็นหนึ่งในมองของในมือแล้วลั้งเลใจขึ้นมา ไม่รู้เป็นเพราะความอยากได้ที่เก็บกดไว้กลับทะลักคืนมา หรือเพราะข้อความในโน้ตบดบังภาพจำของชายชื่อ 'ฟิน' ไปสิ้น น้ำเสียงของบันทึกนั้นไม่มีร่องรอยของเล่ห์กลใด ไม่มีแม้แต่ลำเนียง 'โรคจิต' อย่างที่เธอเคยปรามาสเขาไว้ด้วยซ้ำ

ตรงกันข้าม เป็นหนึ่งกลับเข้าใจขึ้นมา ในฐานะคนที่รักหนังสือเหมือนกัน หลายครั้งมารดาบ่นหนักและอยากขนหนังสือของเธอไปที่ เป็นหนึ่งคร่ำครวญด้วยความเสียดาย ไม่ใช่เสียดายว่าตัวเองจะไม่ใช่ว่าเจ้าของพวกมันอีกต่อไป ทว่าเสียดายเพราะไม่รู้ว่ามีมันจะต้องตกกลายเป็นของใครต่างหาก แล้วเขาคนนั้นจะรักอย่างที่เธอรักและรู้ค่ามันหรือไม่ หรือได้ไปเพื่อนำไปซังกิโยชาย โดยไม่เคยแม้แต่พลิกอ่าน...

เพราะอย่างนั้น จากที่เคยจินตนาการเห็นพี่ฟินก้มจุกกระดาษ เป็นหนึ่งจึงแย้งตัวเองว่า ใครมันจะไปทำอย่างนั้น!

แต่ถึงอย่างไรเธอก็ไม่ยอมรับไว้ง่ายๆ หญิงสาวนำมันกลับไปที่บ้าน หนังสืออีกครั้ง บอกฝากเจ้าของร้านให้คืนเจ้าตัวให้หน่อย ทว่าพี่สาวใจดี กลับส่ายหน้า แม้เมื่อเธอจะฝากเงินให้ รายนั้นก็ยังไมยอมเปลี่ยนใจ

‘เชื่อเถอะ พี่มันไม่ได้อยากได้อะไรจากน้องเลย’

‘แล้วเขาทำอย่างนี้ทำไมคะ’ เธอถาม ทั้งที่จู่ๆ ก็นึกคำตอบขึ้นมาได้เอง

‘มันบอกว่า ของบางอย่าง ก็ควรค่ากับคนแค่บางคนนะ’

เป็นหนึ่งในสิ่งที่ไม่สามารถปฏิเสธ เธอรับหนังสือเล่มนั้นมา แต่ก็ยังตั้งใจว่าจะไม่พลิกอ่าน

ใครจะรู้ ต่อให้นายพินอะไรนั่นไม่ได้จับกระดาษแต่ละแผ่นจริงๆ แต่การที่เขาเอานิ้วลูบพลิกมันแต่ละหน้า ถ้าเธอแตะต่อ มันก็ให้ความรู้สึกคล้ายๆ เธอแตะร่องรอยจากมือเขา...สัมผัสมือของเขา...อย่างไรชอบกล

ช่างบ้าไม่ต่างจากตอนกิโม่เต้ ถ้าอ่านแล้วกลายเป็นคนบ้าแบบนี้ เราไม่อ่านมันซ้ำอีกหรอก

บอกตัวเองอย่างนั้น เพื่อจะลงท้ายด้วยการอ่านจบอีกรอบในอีกไม่กี่ชั่วโมงถัดมา

เธอก็อดรู้สึกไม่ได้ว่า ตัวเองติดหนี้ชายแปลกหน้ารายนั้น อยากรู้อยากเจอเพื่อปลดหนี้ ขณะเดียวกันก็ไม่อยากเจอเพราะไม่ชอบชู้หน้าเขาอยู่ในที่...

เดี๋ยวนี้ฟ้าฟื้นดูดีกว่าสมัยก่อนเป็นคนละคน รูปร่างเขาล่ำสันแข็งแรงจากการออกกำลังกาย อันดูจะทำให้มีเลือดฝาด ผิวพรรณสดใส ใบหน้าเกลี้ยงเกลาเหมือนทำพริตเมนต์ ทรงผมเข้ารูปและรู้จักจัดรูป เช่นเดียวกับเสื้อผ้า ถึงจะดูสวมสบายแต่ก็ไม่ใช่เก่าโทรม เสียอย่างเดี๋ยว นิสัยบ้าง บอๆ กลับไม่เคยแปรเปลี่ยน

เจ้าตัวกำลังสูดและสาวเส้นเล็กเข้าปาก จากนั้นก็พูดทั้งยังเต็มปากเต็มคำ เป็นความตั้งใจก่อกวน เพราะรู้ว่าเธอไม่สบายใจพฤติกรรมทำนองนี้

“ที่ตอบเฉพาะเรื่องที่ว่าหนึ่งอยากรู้ ‘จริงๆ’ ก็พอเนอะ” คนพูดยกตะเกียบขึ้นมาทางเธอ “ตำรวจมาหาพี่เพราะเช็กใจว่า หลังๆ คุณมิลค์เขาคุยโทรศัพท์กับพี่บ่อยๆ”

“มีเรื่องอะไรที่มิลค์จะต้องติดต่อกับพี่น่ะคะ”

ที่ผ่านมา แม้คนทั้งคู่หยอกล้อกันบ้าง แต่ทุกครั้งที่ผ่านการเชื่อมโยงโดยมีเธออยู่ตรงกลาง จะว่าไป มิลานกับฟ้าพื้นไม่ได้สนิทสนม ไม่สนิทจริงทั้งสองคนไม่ได้รู้จักกันเป็นการส่วนตัวด้วยซ้ำ ที่มีลานเชียร์เธอกับเขาก็เพราะเห็นว่าฟ้าพื้นดูดี แคมโพรไฟล์ก็ดูดี ไม่นานนี้เพื่อนของเธอยังหัวฟัดหัวเหวี่ยงเรื่องซนตตราอยู่เลย ถ้ามิลานรู้จักกับฟ้าพื้นมากพอจะโทร. หาเรื่องของซนตตราก็ไม่น่าพ้นไปจากการรับรู้

สูตินรีแพทย์เจ้าของเรียวยางดงาม ใบหน้าหวาน ตาโตหวาน และรอยยิ้มกับท่าทางก็ยิ่งอ่อนหวานผู้นั้น รู้จักกับฟ้าพื้นมาตั้งแต่สมัยเรียนแพทย์ ก่อนจะแยกย้ายไปตามสาขาที่สนใจ ทั้งคู่กลับมาสนิทสนมกันอีกทีตอนเข้าทำงานที่นี่ โดยเฉพาะหลังจากกรณีการดูแลหญิงตั้งครรภ์ที่ตกอยู่ในโคมา

ตอนนั้น เลศิวิชาญเวชได้รับการประสานจากโรงพยาบาลบนเกาะภูเก็ตว่าจะส่งคุณแม่ผู้โชคร้ายด้วยอาการเส้นเลือดในสมองแตกจากการโป่งพองเข้ามา แต่เพราะติดพายุ ทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องต้องเสียเวลาติดต่อกันถี่ยิบและยาวนานกว่าสัปดาห์เพื่อความปลอดภัยของคนไข้ ซนตตราถกเถียงกับฟ้าพื้นว่าไม่ควรใช้ยาสลบ เพราะอาจทำให้ระดับออกซิเจนลดลงและเป็นอันตรายกับทารก อย่างไรก็ตาม คำค้านตกไปเพราะฟ้าพื้นให้ความเห็นว่าโอกาสเสี่ยงที่ทารกจะได้รับผลกระทบจากยาสลบนั้น น้อยกว่าโอกาสเสี่ยงที่ตัวมารดาจะเผชิญสภาวะเส้นเลือดในสมองแตกซ้ำหากไม่ได้รับการวางยา

ตอนที่คนไข้ถูกส่งตัวมาถึง ซนตตรา ฟ้าพื้น และวิสัญญีแพทย์รออยู่ในห้องผ่าตัดแล้ว แม่เด็กยังไม่ถึงกับหมดสติ แต่มีอาการเชื่องซึม กระบวนการทุกอย่างเป็นไปตามแผนที่วางไว้ หลังจากวิสัญญีแพทย์ให้คนไข้

ตมยา ชนิดตรารีบผ้าเอาเด็กออก จากนั้นฟ้าพื้นรับไม้ต่อ เริ่มตั้งแต่ผ้าเปิด กะโหลก เปิดเยื่อหุ้มสมองชั้นบนและชั้นกลาง ผ้าเส้นเลือดที่โป่งพองเต็ม แล้วจึงใช้คลิปหนีบ

ผลสำเร็จในครั้งนั้นสร้างชื่อเสียงให้แก่โรงพยาบาลเลคิวิชาญเวชเป็นอย่างมาก ต่อมาถ้ามีเคสทำนองนี้จึงถูกส่งเข้ามาให้ชนัตตราและฟ้าพื้นได้ร่วมมือกัน จงกลและนางพยาบาลที่เชียร์เป็นหนึ่งในภรรยาที่พูดเป็นเสียงเดียวกันว่า ถ้านางฟ้านิวโรลย์จะคลาดแคล้วจากฟ้าพื้น ก็น่าจะเป็นเพราะชนัตตรานี่เอง กระนั้น ระยะเวลาหลังเสียงบ่นดังกล่าวเริ่มหายไป เพราะแม้ชนัตตรากับฟ้าพื้นจะสนิทสนมกันมาก มีคนเห็นไปไหนมาไหนด้วยกันบ่อยๆ ทว่าความสัมพันธ์ของทั้งคู่ก็ดูจะไม่เขยิบไกลไปกว่าความเป็นเพื่อนเลย

ถ้ามิลานสนิทสนมกับฟ้าพื้นจนถึงกับโทร. ไปคุยได้ มีหรือจะไม่รู้เรื่องนี้ มีหรือจะยังโวยวาย...

นอกเสียจาก ถ้าโทร. ไปซัก แล้วมิลานได้รับคำยืนยันว่าความสัมพันธ์ของคนทั้งคู่ก้าวไปไกลกว่านั้นแล้ว...ก็ว่าไปอย่าง...

“ความลับ” จูๆ คู่สนทนาก็เงยหน้าขึ้นมาจากซามก้วยเตี้ยว ตอบเธอ ทั้งที่ดวงตาเป็นประกาย รวาก็รับรู้ว่าเป็นหนึ่งกำลังคิดหรือรู้สึกอะไรอยู่

เปล่า เราไม่ได้รู้สึกอะไรเสียหน่อย!

บอกตัวเองแล้ว หญิงสาวกลืนน้ำลายที่จูๆ ก็ระคายคอขึ้นมา

“หมายถึงเรื่องที่คุณมิลค์โทร. มาคุยนะ พี่บอกหนึ่งไม่ได้หรอก” เจ้าตัววรรคินิดหนึ่ง ดวงตายิ่งแวบวาม “หรือหนึ่งคิดว่าความลับเรื่องอะไร”

หญิงสาวสัมผัสได้ว่าตัวเองหน้าเท่อร์ร้อนขึ้นมา

อะไรกัน ทำไมอะดรีนาลินมาสูบฉีดตอนนี้!

เจ้าฮอริโมนบ้ากำลังกระตุ้นระบบต่างๆ ในร่างกายให้ทำงานผิดปกติ ดีไม่ดีเดี๋ยวจะพลอยพูดผิดๆ ถูๆ ตอนนั้นมันกำลังทำให้หัวใจเต้น จนสูบฉีดเลือดไปทั่วร่างรุนแรงกว่าเดิม

หยุดเดี๋ยวนี้ละ เราไม่อยากหน้าแดงต่อหน้าเขา!

“บอกแล้วไงว่าอย่าทำหน้าแบบนี้” คราวนี้อีกฝ่ายถึงกับหลุดคำ คำพูดต่อมากลางเสียง “มัน...ดูไม่เป็นนางฟ้าเลย!”

จากร้อนยิบๆ กลายเป็นร้อนเผาทันที ถึงตอนนี้เป็นหนึ่งไม่เหลือสติเท่าทันว่าตัวเองกำลังหลุดหน้าค่ามาแล้ว

แต่อีกฝ่ายไม่สนใจ สูดเส้นเล็กกลุ่มสุดท้ายเข้าปากแล้วพูด “ถ้าคุณมิลค์เขาอยากให้เพื่อนรู้จักคงบอกไปตั้งแต่แรกแล้วเนอะ เราควรจะรักษาเจตนาารมณ์ของผู้ตายจริงมั้ย”

พูดจบก็ลุกขึ้นจากเก้าอี้ เตรียมยกขาเข้าไปเก็บที่วาง

“อ้อ” เขาพูดเหมือนนึกขึ้นได้ ในขณะที่เป็นหนึ่งในขังทั้งขัง ทั้งโกธร ทั้งง ทั้งง หลังจากถูกยี้ยวนไปมา

คนเป็นรุ่นพี่เลิกคิ้ว พูดต่อไปว่า “สองวันนี้พี่ยังไปร่วมงานศพของคุณมิลค์ไม่ได้ ผากขอขมาด้วยแล้วกันนะ”

ฝั่งซ้ายมือของถนนจตุรทิศมีคลองขนาน ในคลองมีแพผักตบชวา บำบัดน้ำเสียตามพระราชดำริลอยน้ำอยู่เป็นแปลงๆ แต่ละแปลงใบสีเขียวสดแน่นชนิดให้ความรู้สึกสดชื่น

อย่างไรก็ตาม ผู้นั่งอยู่หลังพวงมาลัยของเซฟโรเลตครุชคันขาวไม่มีแก๊ใจชื่นชมความงามดังกล่าว เร็วคิ้วหลังแว่นใสกำลังมุ่นเข้า จนกึ่งกลางหน้าผากเกิดร่องลึก ดวงตาเพ่งจ้องไปยังเป้าหมายที่อยู่ห่างไปด้านหน้าราวสองช่วงคันรถอย่างไม่ยอมให้คลาดสายตา

ไม่ช้า อีโคคาร์สิเมทัลลิกคันนั้นก็เลี้ยวซ้ายลอดใต้ทางพิเศษศรีรัชต่อไปยังถนนอีกสาย มันเป็นถนนขนาดสี่เลนซึ่งเธอหาชื่อไม่พบ ไม่รู้ว่าจะนำไปสู่ที่ไหน ริมทางข้างหนึ่งเป็นอาคารละม้ายแฟลตเรียงราย ขณะที่อีกข้างเป็นตึกแถวเก่าโหลมนจนให้ความรู้สึกน่ากลัว

ทั้งที่อายุสามสิบต้นๆ เข้าไปแล้ว เป็นหนึ่งก็ยังรู้โลกไม่มากไปกว่าช่วงอายุยี่สิบสักเท่าไร เธอใช้ชีวิตอย่างมีระเบียบแบบแผน นั้นหมายถึงทุกวัน

แทบไม่มีอะไรแปลกใหม่ นอกจากโรคภัยของคนไข้กับปัญหาต่างๆ ในโรงพยาบาล

หญิงสาวไม่เคยพิสมัยความตื่นใจชนิดอื่น เธอชอบให้ทุกอย่างรอบตัวปลอดภัย คาดเดาได้ สถานที่ไปจึงมักเป็นที่เดิมๆ ถนนที่ซบซึ้งก็เป็นสายเดิมๆ แม้ได้ยินว่ามีทางลัด หรือเส้นทางเปิดใหม่ที่ช่วยย่นระยะใกล้กว่า เป็นหนึ่งก็ยิ่งรู้สึกสบายใจกว่าที่จะมุ่งหน้าไปบนเส้นทางเดิม

เพราะอย่างนี้ ตลอดเวลาที่ซบตามมาตั้งแต่ออกจากโรงพยาบาล แล้วเริ่มห่างจากเส้นทางที่รู้จักมากขึ้นเรื่อยๆ ประสาทศัลยแพทย์สาวจึงยิ่งรู้สึกอึดอัดใจมากขึ้นเรื่อยๆ เช่นกัน

จะไปไหนของเขานะ

ทั้งที่รู้ว่าบุคคลเป้าหมายใช้ชีวิตต่างจากเธอราวหน้ากับหลังมือ และการคาดหวังว่าจะพบเจ้าตัวเดินทางไปยังที่ที่เธอคุ้นเคยย่อมเป็นไปได้ยาก เป็นหนึ่งก็ยิ่งอดรู้สึกหงุดหงิดไม่ได้

อันที่จริง วันนี้ประสาทศัลยแพทย์สาวแอบตามจับตาเขามาตั้งแต่เช้าเสาร์นี้เป็นเวรของฟ้าพื้น เจ้าตัวจะต้องราวन्द์เช้า คือเข้าเยี่ยมคนไข้ที่นอนแอดมิตอยู่ในโรงพยาบาล ปกติการราวन्द์เช้าจะเสร็จสิ้นราวๆ ๑๑ โมง จากนั้นเหลือเพียงเวรคอนซัลต์แบบออนคอล นั่นจึงหมายความว่า รุ่นที่จะเดินทางไปไหนก็ได้ ออกนอกโรงพยาบาลก็ได้ เพียงแต่ต้องสแตนด์บายกลับมาให้ทันหากถูกตามตัว

วัดที่จัดงานศพของมิลานอยู่ไม่ไกลจากเลิควิชาญเวช แต่ฟ้าพื้นกลับไปไม่ได้ ไปไม่ได้ทั้งที่มิลานเป็นหลานของผู้บริหารโรงพยาบาล นอกจากนั้นการที่ทั้งคู่โทร หากันถึงจนตำรวจสงสัย มันก็น่าจะแสดงถึงความเกี่ยวข้องสนิทสนมจนมีนัยสำคัญมิใช่หรือ เป็นหนึ่งข้อข้องใจ เริ่มรู้สึกว่ารุ่นพี่ทำตัวเป็นปริศนามากขึ้นทุกที

หลังจบราวन्द์เช้า เจ้าตัวไม่ได้รีบร้อน กลับไปพิตเนสของโรงพยาบาล ต่ออีกเกือบสองชั่วโมงก่อนลงมารับประทานอาหาร จากนั้นแอ้อระเหยอีก

นาน จวบป้ายแก๊งค์ขับรถออกมา

เป็นหนึ่งในสังขยานักว่าเขาติดภารกิจอะไร ตอนนั้นรถคันหน้านำมาถึงสี่แยกขนาดใหญ่ ระหว่างรอสัญญาณไฟเขียว หญิงสาวหยิบโทรศัพท์มือถือถือขึ้นมาค้นสถานที่ด้วยแอปพลิเคชันกูเกิลแมป

แยกประชาสงเคราะห์ หรือในอีกนาม แยกโบสถ์แม่พระฟาติมา...

ยังจินตนาการไม่ออก คนกิจกรรมเยอะอย่างเจ้าตัวจะทำอะไรแถวนี้ พอดีสัญญาณไฟเปลี่ยนสี เป็นหนึ่งริบวางโทรศัพท์แล้วเคลียร์รถต่อ

อีโคโนมิสต์มีทอล์กเลียวชวาเข้าถนนดินแดง เล่นต่ออีกสักพักสารธิดีจึงค่อยๆ เบี่ยงซ้ายแล้วหลบเข้าจอดในอาคารรับจอดรถ อันแสดงว่าถูกระของเจ้าตัวอยู่แถวนี้ และน่าจะกินเวลานานพอสมควรจึงไม่สามารถจอดริมถนนได้

เป็นหนึ่งในเลียบรถรอไม่ไกลจากทางออกของที่จอดนั้น ระหว่างนั้นก็กวาดตาไปสังเกตรอบๆ บริเวณ

อาคารแถวนี้เป็นตึกแถวทั้งสิ้น ที่อยู่ติดกันคือศูนย์รถจักรยานยนต์ คลินิกวางแผนครอบครัว ร้านกาแฟ และ...ห้องกระจกอะไรสักอย่าง

ดูเหมือนจะเป็นร้านชุดวิวาห์...

ไม่กี่นาทีที่สูงค่อนข้างพอมของฟ้าพื้นที่เดินตัวปลิวออกมา เป็นหนึ่งแอบลุ่มอยู่ในใจให้รุ่นพี่ไม่หันมาทางนี้ ตอนนี้อยู่ใกล้เขามากกว่าตอนที่ติดตามมาบนถนนเสียอีก ถ้าเพียงแต่เจ้าตัวหันมาแล้วสังเกตเห็นรถแน่นอนว่าคนละเอียดและช่างจดช่างจำอย่างเขาจะต้องนึกออกว่าอะไรเป็นอะไร

หัวใจของหญิงสาววูบตกลไปใต้ตาคุ่มเมื่อย่างๆ คนในสายตากลับหยุดก้าว ทำท่าจะเอี้ยวมา เธอรีบหันรีหันขวางหาทางปิดบังตัวเอง จากนั้นก็หยิบพ็อกเกตบุ๊กที่อ่านค้างไว้มาเปิดบังหน้า มันเป็นนิยายฆาตกรรมสำนวนแปลของ 'วรรัก' นักแปลชื่อแปลกที่เธอติดตามผลงานมาพักใหญ่

แทบจะถอนหายใจโล่งอกเมื่อพบว่า สายตาของคนเอี้ยวหลุบลงไป

กระเป๋ากางเกงของตัวเองแทน จากนั้นมือเรียวยาวของประสาทคัลลยแพทย์
 หนุ่มก็ล้วงหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาประกบหู ใบหน้าคมคายปรากฏยิ้ม
 ชันชนิดที่เขาชอบยิ้มใส่เธอนั่นละ

บ้าจริง!

เป็นหนึ่งในสภในใจ จังหวะการสูดลมหายใจค่อยๆ คืบมาเป็นปกติ
 เมื่อเจ้าตัวเอี้ยวกลับ ก้าวต่อไปบนบาทวิถี ในที่สุดจึงเลือกผลักประตูเข้าไป
 ในร้านกาแฟ

หญิงสาวค่อยๆ เคลื่อนรถตามไปช้าๆ วินาทีที่ผ่านหน้าร้านเป้าหมาย
 ทันเห็นว้ไต้ะที่ชายหนุ่มรุ่นพี่นั่งอยู่นั้นหาได้มีเจ้าตัวเพียงลำพัง

คนที่นั่งคู่กันคือชนัตตรา